

רגבים, ע.ר 580460319

ע"י ב"כ עוה"ד עמיר פישר

מרח' המלך דוד 8 ירושלים 94101

טל: 6223676; פקס: 6288824

amir@fisher-law.co.il

העותרת

נגד

ראש המינהל האזרחי, תא"ל דוד מנחם

באמצעות פרקליטות המדינה, משרד המשפטים

רח' צאלח א-דין 29, ירושלים 91010

טל: 6466513; פקס: 6467011

המשיב

עתירה למתן צו על תנאי

בית המשפט הנכבד יתבקש להוציא מלפניו צו על תנאי, שיורה למשיב לנמק מדוע לא ימסור לידי העותרת את עותק נסחי הטאבו אותם היה עליו להמציא לעותרת בהתאם לפסק הדין, שניתן ביום 27.6.13 ע"י כבוד השופט יגאל מרזל בביהמ"ש לעניינים מנהליים בירושלים בעת"מ 32725-05-12 (להלן: "העתירה המנהלית").

פסה"ד בעת"מ 32725-05-12, מצ"ב כנספח א'

ואלה נימוקי העתירה:

א. הצדדים לעתירה

1. העותרת היא תנועה ציבורית אשר שמה לה למטרה לפעול לשמירה על אדמות ונכסי המדינה, למנוע השתלטות בלתי חוקית על משאבי הקרקע הלאומיים, ולבקר את פעולות הרשויות המנהליות בטיפולן בנושא כך שיפעלו בהתאם לחוק ולכללי מנהל תקין.
2. המשיב הינו ראש המנהל האזרחי ביהודה ושומרון, אשר לו סמכויות הניהול של החיים האזרחיים באזור. מתוקף תפקידו אמון המשיב על מרשם המקרקעין באזור.

ב. רקע לעתירה

3. ביום 21.3.12 פנתה העותרת למשיב מכוח חוק חופש המידע, שילמה אגרה כנדרש וביקשה לקבל עותק נסחי טאבו של חלקות, המצויות בתוך ובצמוד ליישוב פסגות.
4. בתגובה הודיע המשיב: **"מבדיקה שנערכה בין גורמי המינהל עולה כי אין ברשות אדם שאינו ממונה, בעלים או מיופה כוח של אחד מהשניים לקבל נסחי רישום זכויות על אדמות"**.
5. בדיעבד התברר, כי תשובה זו נסמכה על נוהל פנימי, שהיה קיים במינהל באותה העת, והסדיר את זכות העיון בנסחי רישום (להלן: **"הנוהל"**). הנוהל קבע כי נסחי רישום יימסרו לעיון צד נוגע בדבר, כאשר צד נוגע בדבר מוגדר כצד לעסקה או שלוחו וכן למי **שהניח את דעתו של קמ"ט מקרקעין שהוא בעל זיקה למקרקעין**.
6. המשיב בתגובתו לא הזכיר את קיומו של הנוהל ולא צירף אותו לתגובה. במקביל הושמטה מהתגובה הוראת הסיפא של הנוהל, המעניקה כאמור את זכות העיון גם לבעל זיקה למקרקעין.
7. העותרת שבה ופנתה למשיב והבהירה, כי חוק חופש המידע אינו מאפשר לרשות לקבוע לעצמה קריטריונים להעברת המידע ומשכך על המשיב למסור את המידע ולחלופין להבהיר מכוח אלו נימוקים הקבועים בחוק הוא מבקש לשלול את זכות העיון מהעותרת. בתגובה לפניה זו חזר המשיב בצורה לקונית על התגובה הקודמת מבלי להתייחס עניינית לטענות העותרת דבר שהוביל להגשת העתירה המנהלית.
8. רק בתגובת המשיב לעתירה המנהלית התבררה בפעם הראשונה עובדת קיומו של הנוהל. לגופו של עניין נטען ע"י המשיב בתגובתו, כי המידע המבוקש נכנס בגדר החריגים הקבועים בסעיפים 1א9, 3א9 ו 1ב9 לחוק חופש המידע ולכן הוא אינו חייב למוסרו לעותרת.
9. ביום 15.11.12 התקיים דיון בעתירה המנהלית. לאחר חילופי דברים קצרים ביקש ביהמ"ש לברר את האינטרס בגינו פנתה העותרת בבקשה לקבל את המידע. העותרת הבהירה, כי מדובר בחלקות הנמצאות באזור היישוב פסגות, חלקן בתוך גדר היישוב וחלקן מחוץ לגדר, וכי הבקשה הוגשה עבור היישוב במטרה לבחון את האפשרות לרכוש חלקות שיסייעו לפתח ולהרחיב את היישוב.
10. לאור האמור ובהמלצת בית המשפט הודיע המשיב על הסכמתו לבחון מחדש את הבקשה "בלב פתוח ובנפש חפצה". במקביל העבירה העותרת למשיב תצ"אות של החלקות הרלוונטיות, המבהירות את מיקום החלקות ביחס ליישוב פסגות.

11. ביום 27.12.12 הודיע המשיב לביהמ"ש על החלטתו לשוב ולדחות את הבקשה למסירת נסחי הטאבו שנתבקשו וזאת לאור הוראות סעיפים 1א9, 3א9 ו 1ב9 לחוק חופש המידע. בהמשך להודעה זו נתבקשה העותרת להגיש עתירה מתוקנת.

12. במסגרת העתירה המתוקנת טענה העותרת, כי הבקשה עומדת בנוהל, שכן המשיבה הצביעה על זיקה למקרקעין. כן טענה העותרת כי עצם קיומו של הנוהל סותר את הוראות חוק חופש המידע ודינו בטלות וכי אין בסיס לחריגים הקובעים בחוק מכוחם ביקש המשיב למנוע מהעותרת את קבלת המידע. העותרת טענה גם לחוסר תום לב והצביעה על שני מקרים ספציפיים בהם נמסר המידע לצדדים שלישיים, שאינם בעלי הקרקע או צד לעסקה.

13. ביום 24.6.13 התקיים דיון נוסף בעתירה המנהלית. לאחר שהמשיב סירב בתוקף להצעותיו החוזרות ונשנות של ביהמ"ש קמא למסור את המידע במקרה פרטני זה בשל זיקת השכנות הברורה לחלקות, לא נותר לביהמ"ש קמא, אלא להכריע בעתירה המנהלית.

14. בפסק דינו של בימ"ש קמא נקבע, שפרשנות מתאימה של הנוהל מחייבת בדיקה פרטנית של הזיקה הנטענת ושל נסיבות העניין הספציפיות ולא ניתן לקבל מניעה גורפת ומוחלטת של כל מסירת מידע למי שאינו צד לעסקה. זאת בשים לב ללשון הנוהל, לעובדה שבראש הנוהל נקבעו איזונים בהם ניתן להימנע ממסירת מידע במקרים של חשש קונקרטי לפגיעה בשלומו של אדם או בביטחון האזור וכן לאור העובדה שהוכחה לפיה גם המשיב עצמו מוצא לנכון ליתן במקרים מסוימים פרשנות מרחיבה לנוהל.

15. היות והמשיב הבהיר, כי סירובו להעביר את המידע במקרה קונקרטי זה לא נבע מחשש ספציפי, אלא מחשש "להפר את הנוהל" ובכך ליצור תקדים למקרים אחרים, הורה ביהמ"ש, כי על המשיב למסור את המידע המבוקש (בכפוף להיעדר מניעה אחרת בדיון לקבלו).

16. המשיב פנה לביהמ"ש לעניינים מנהליים וביקש לעכב את ביצוע פסה"ד בעתירה המנהלית עד להכרעה בערעור, שהוגש בפועל רק ביום 12.9.13, כחודשיים וחצי לאחר מועד מתן פסה"ד (עע"מ 6234/13 – להלן: "הערעור"). לבקשת המשיב ניתן ביום 18.8.13 עיכוב ביצוע ארעי, שהפך לקבוע בהחלטת כבוד השופט מרזל מיום 28.8.13.

החלטת כבוד השופט מרזל לעיכוב ביצוע מיום 28.8.13, מצ"ב כנספת ב'

17. ביוזמת ביהמ"ש הנכבד אוחד הדיון בערעור עם הדיון בבג"ץ 8759/11. הצדדים הגישו סיכומים בכתב והדיון בערעור נקבע ליום 23.4.14.

18. ביום 16.4.14, **שבוע לפני הדיון בערעור** ובעיצומה של פגרת הפסח, הודיע המשיב, כי שלושה ימים קודם לכן, ביום 13.4.14, שונה המצב המשפטי באזור לאחר שהמפקד הצבאי הוציא צו חדש, צו בדבר מקרקעין (עיון במרשמים) התשע"ד 2014 (להלן: "הצו החדש" או "הצו"), המטיל חיסיון על מרשם המקרקעין באזור. עם זאת, המשיב לא ציין בהודעתו לביהמ"ש מה הנגזרת האופרטיבית, לשיטתו, של הודעה זו.

הצו בדבר מקרקעין (עיון במרשמים) התשע"ד 2014, מצ"ב כנספת ג'

19. בפתח הדיון בערעור ביום 23.4.14 פנה ביהמ"ש לב"כ המשיב בשאלה מה בקשתם האופרטיבית ובתגובה נטען, כי לשיטתם הדין החדש חל על גם על בקשת חופש מידע נשוא הליך זה. המשיב טען, כי נוכח ההוראה האופרטיבית בפסה"ד למסור את הנסחים, אשר עומדת בסתירה לדין החדש באזור, עומד המשיב על הודעת הערעור ומבקש לבטל את פסה"ד בעתירה המנהלית.

20. העותרת ביקשה לדחות את הערעור בטענה שהמידע נתבקש, ופסה"ד אף ניתן, במציאות משפטית אשר חייבה את המשיב למסור את המידע ומכאן שהעותרת רכשה זכות לקבלת המידע, שאינה ניתנת לאיון בצו החדש אשר נחקק למעלה משנתיים לאחר המצאת הבקשה לפי חוק חופש המידע וכשנה לאחר שניתן פסה"ד שהורה למשיב למסור את המידע. העותרת הבהירה, כי בצו החדש אין הוראה המחילה אותו באופן רטרואקטיבי.

21. היות ועמדת המדינה הובהרה בפועל רק בדיון עצמו, הגישה העותרת ביום 27.4.14 בקשה להוספת טיעון בדבר ההשלכה של הוראות סעי' 13(ב)2 ל"צו בדבר פרשנות" לעניין הנדון. בסעיף הנ"ל נקבע כי: "תחיקת בטחון המבטלת דין או תחיקת בטחון, אין כוחו של הביטול יפה להשפיע על זכות או על זכות יתר שנרכשה או שנולדה לפי הדין או לפי תחיקת הביטחון המבוטלים או על התחייבות, על חבות או על אחריות שחלו על פיהם".

22. ביום 11.5.14 הורה ביהמ"ש הנכבד על מחיקת הערעור. בפסה"ד נקבע כדלקמן:

5. אנו סבורים, כי חתימתו של הצו הובילה לכאורה לשינוי במצב המשפטי או בבסיס המשפטי בכל הנוגע לזכותם של בעלי הדין לעיון במרשמים השונים. שינוי זה מחייב לבחון בתקיפה ישירה את הצו החדש, או למצער את פרשנותו ותחולתו של הצו בעניינם של העותר בבג"ץ 8759/11 והמשיבה בעע"ם 6234/13. מטבע הדברים ששאלות אלה לא הועלו במסגרת העתירה, ואף לא נתלבנו בפסיקתו של בית המשפט לעניינים מינהליים, אשר כמובן הכריע בהתאם למצב המשפטי הקודם. לפיכך, ההליכים הנדונים בפנינו עתה אינם האכסניה המתאימה לבירור הסוגיות הנזכרות. לאור זאת, אף לא מצאנו לנכון להיעתר לבקשת המשיבה בעע"ם 6234/13 להשלמת טענות בשלב זה.

6. לפיכך, אנו מורים על מחיקת העתירה בבג"ץ 8759/11 והערעור בעע"ם 6234/13, כאשר טענות בעלי הדין שמורות להם במלואן. יצויין, כי פסק דינו של בית המשפט לעניינים מינהליים קבע כי המשיבה תהיה זכאית לקבל את המידע המבוקש "כפוף להיעדר מניעה אחרת בדין לקבלו". לאור השינוי במצב המשפטי או בבסיס המשפטי עם חתימת הצו, קיימת, על פני הדברים ובלא להכריע, מניעה להעביר את המידע הנוגע לרישום הבעלות בקרקע לעיון המשיבה, זאת בכפוף לטענותיה בכל הנוגע לתוקף הצו ותחולתו בעניינה, ככל שהיא סבורה שהצו אינו חל. ברי כי איננו מביעים עמדה בדבר המצב המשפטי שקדם לחתימת הצו, תוקפו של הצו ואף בנוגע לתחולתו בזמן בכל הנוגע לבעלי הדין. לא ייעשה צו להוצאות בשני ההליכים.

פסה"ד בעע"מ 6234/13, מצ"ב כנספח ד'

ג. העובדות הרלוונטיות לעתירה זו

23. ביום 9.6.14 פנתה העותרת למשיב בבקשה לקבלת המידע וזאת לאור הנימוקים כפי שפורטו בבקשה, כדלקמן:

"ביום 11.5.14 ניתן פסק דינו של ביהמ"ש העליון אשר הורה על מחיקת הערעור. ביהמ"ש קבע, כי נוכח השינוי במצב המשפטי לאחר חקיקת הצו החדש יש לבחון שוב את זכויות מרשתי לקבלת המידע בשים לב לקביעה בפסק הדין, להוראות הצו החדש ולטענות מרשתי לעניין הוראות סעי' 13 לצו בדבר פרשנות. בית המשפט ציין, כי אין הוא מביע עמדה בשאלות אלו לגופו של עניין.

לאור המצב המשפטי שנוצר בעקבות פסה"ד ובהתאם להנחיית בית המשפט העליון פונה אליך מרשתי בבקשה לקבל את המידע כפי שנקבע בפסק דינו של ביהמ"ש לעניינים מינהליים וזאת בגין הנימוקים המפורטים להלן:

- הצו בדבר פרשנות קובע בצורה ברורה, כי חקיקת הצו החדש אינה משפיעה על זכות שנרכשה או נולדה לפני חקיקתו. במקרה הנדון, זכותה של מרשתי לקבל את המידע נולדה עם הגשת הבקשה לקבלת המידע ביום 21.3.12 או לחלופין תוך 30 יום ממועד הגשת הבקשה ולמצער ביום 27.6.13, מועד מתן פסק דינו של ביהמ"ש לעניינים מינהליים. אשר על כן ועל יסוד האמור בצו בדבר פרשנות, אין לצו החדש השפעה על זכויות מרשתי לקבלת המידע כפי שעוגנו בפסק הדין.

- בעניין זה יש להדגיש, כי לא יכולה להיות מחלוקת שלאחר מועד מתן פסק הדין וטרם להגשת הבקשה לעיכוב ביצוע – הייתה זכאית מרשתי לקבל את המידע (ככל שאין מניעה אחרת בדין לקבלו). אמנם לאחר הגשת הערעור ניתן צו עיכוב ביצוע, אך צו העיכוב לא איין את הזכות למפרע, אלא רק עיכב את מימושה. מכאן עולה בצורה מובהקת שהזכות לקבלת המידע נולדה לפני המועד בו נחקק הצו החדש ועל כן הצו החדש אינו חל עליה בהתאם להוראות הצו בדבר פרשנות.

• על כך יש להוסיף, כי מבחינה מהותית, הצהירה ב"כ המדינה בהליך בפני ביהמ"ש לעניינים מנהליים, כי אין מניעה עניינית למסור את המידע שנתבקש. ב"כ המדינה הבהירה פעם אחר פעם במענה לפניית ביהמ"ש, כי המינהל האזרחי מסרב למסור את המידע לאור השלכות הרוחב שיהיו לכך על מדיניותו שבאה לידי ביטוי בנוהל מסירת המידע כפי שהיה קיים ופורש ע"י המינהל עובר לחקיקת הצו החדש. למותר לציין, כי לאחר חקיקת הצו החדש פג החשש מהשלכות רוחב ובטל הטעם המהותי, שמנע את מסירת המידע במקרה ספציפי זה.

• על כל האמור יש להוסיף, כי במציאות המשפטית שנוצרה, הערעור נמחק ועל המינהל האזרחי לפעול בהתאם לפסק הדין של ביהמ"ש לעניינים מנהליים. פרשנות סבירה של פסה"ד מחייבת את המסקנה לפיה במשפט "ניתן בזה הסעד המבוקש (בהיעדר מניעה אחרת בדין לקבלו)" לא נתכוון ביהמ"ש לאפשר למינהל האזרחי להימנע ממתן הסעד בכללותו, אלא לסייג מסירת מידע בדבר נסח ספציפי אשר קיימת מניעה אחרת בדין לקבלו (לדוגמא מטעמים ביטחוניים). נימוק זה אינו בא לגרוע מהטענה שהובהרה לעיל לפיה הצו החדש אינו חל על בקשת חופש המידע מיום 21.3.12.

על יסוד האמור לעיל, מתבקש המינהל האזרחי למסור בידי מרשתי את המידע נשוא בקשת חופש המידע מיום 21.3.12. ככל שהמידע לא יימסר תיאלץ מרשתי לשוב ולעתור לביהמ"ש כנגד ההחלטה."

פניית העותרת למשיב מיום 9.6.14, מצ"ב כנספח ה'

24. ביום 1.7.14 נתקבלה תגובת המשיב לפנייה. בתגובה נטען כדלקמן:

6. בהתאם למצב המשפטי שנהג באזור עובר לכניסתו של הצו לתוקף, התאפשר העיון ברישומי מקרקעין המנוהלים באזור אך לבעלי העניין. אכן, פסק דינו של בית המשפט המחוזי קבע, כי מרשתת עומדת בדרישות האמורות לעניין זה, אלא שעל פסק הדין הוגש ערעור אשר נמחק על רקע שינוי המצב המשפטי שייתר את המשך הדיון בערעור. נקבע, כי שינוי המצב המשפטי מהווה מניעה לאפשר את העיון במרשמים אף בהתאם ללשון פסק דינו של ביהמ"ש המחוזי (ראה פסקה 6 לפסק הדין).

7. במצב דברים זה ומאחר שבית המשפט העליון לא קבע דבר בנוגע ל"זכאות" מרשתת לעיון במרשם המקרקעין במצב המשפטי לפני כניסת הצו לתוקף, לא מצאנו כי ניתן לשנות מעמדתנו, לפיה אף עובר לכניסתו של הצו לתוקף, לא עמדה למרשתת זכות לעיון ברישומים.

8. לא נוכל לקבל אף טענתך בדבר החלתן של הוראות הצו למפרע - לבקשות שהוגשו לפני חקיקתו. הוראות הצו מחייבות את הרשות בבואה לדון בבקשות שטרם הוכרעו אף אם הוגשו לפני כניסתו של הצו לתוקף. לפיכך, הוראות הצו חלות אף ביחס לבקשת מרשתך. נעיר לעניין זה, קיימת משמעות נכבדה לכך שפסק דינו של בית המשפט המחוזי לא הפך חלוט, והצו נחקק כאשר עוד בטרם קיומו של הדיון בערעור המדינה בבית המשפט העליון.
9. באשר לטענתך, לפיה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי נקבע, כי על הרשויות להעביר את נסחי הרישום למרשתך דומה, כי לעניין זה ניתנה הדעת בפסק דינו של בית המשפט העליון, אשר קבע, כי הוראות הצו מקימות לכאורה, **מניעה בדין** להעברת הרישומים. משכך, לא מצאנו כי אף בטענה זו יש ממש.
10. שלא בשולי הדברים נזכיר, כי בפני מרשתך פתוחה הדרך לפנות בבקשה לעיון ברישומי המקרקעין המבוקשים, בהתאם לאחד מן המסלולים הקבועים בצו.

תגובת המשיב מיום 1.7.14, מצ"ב כנספח ו'

25. העותרת שבה ופנתה למשיב ביום 2.7.14 תוך שהיא מטעימה, כי אין בתגובה שהוצגה התייחסות ישירה לתורף הטיעון, שהוצג בפניה:

1. קראתי בעיון את תגובתך ולא מצאתי בה התייחסות לתורף הטענה עליה נסמכה פנייתי.

2. כפי שהובהר בפנייה, הזכות לקבלת המידע קמה לכל המאוחר במועד מתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי אשר הורה על העברת נסחי הטאבו בכפוף למגבלות הדין, שהיה קיים באותה עת.

3. לעניין זה יש להדגיש כי ההחלטה על עיכוב ביצוע פסה"ד לא איינה את הזכות לקבלת נסחי הטאבו, אלא רק עיכבה את מימוש הזכות עד להכרעה בערעור.

4. כפי שהובהר בפנייה, סעי' 13(ב)2 ל"צו בדבר פרשנות", קובע כי: "תחיקת בטחון המבטלת דין או תחיקת בטחון, אין כוחו של הביטול יפה להשפיע על זכות או על זכות יתר שנרכשה או שנולדה לפי הדין או לפי תחיקת הביטחון המבוטלים או על התחייבות, על חבות או על אחריות שחלו על פיהם".

5. לאור הוראות הצו בדבר פרשנות, לא היה בכוחו של שינוי החקיקה כדי להשפיע על זכותה של מרשתי לקבל את נסחי הטאבו, זכות שקמה כאמור זמן רב לפני מועד השינוי בדין החל.

6. ודוק, בית המשפט העליון קבע בפסק דינו, כי אין הוא מביע כל עמדה לגבי טענה זו ואף הבהיר, כי המניעה להעברת המידע מכוח השינוי בצו כפופה לטענה זו ומשמעויותיה ביחס למקרה קונקרטי זה.

7. אשר על כן ובשים לב לכך שאין במקרה זה כל מניעה מהותית להעברת המידע, הנך מתבקש לבחון שוב את עמדתך ולהעביר את נסחי הטאבו.

פניה נוספת למשיב מיום 2.7.14, מצ"ב כנספח ז'

26. ביום 14.7.14 נתקבלה תשובת המשיב לפניה הנוספת, כדלקמן:

2. טענותיך בדבר שאלת זכותה של מרשתך לעיין בנסחי הרישום המבוקשים, נבחנו ונענו במכתבנו מיום 1.7.14. לא מצאנו, כי יש במכתבך הנוסף להוסיף או לחדש בנוגע לסוגיה האמורה.

3. בתמצית, כפי שפורט בהרחבה במכתבנו, לעמדתנו, פסק דינו של בית המשפט המחוזי בעת"מ 32725-05-12 **רגבים נ' רמ"א** התנה את העברת נסחי הרישום לעיון מרשתך, **בהיעדרה של מניעה בדין להעברתם**. בהתאם לפסק הדין של בית המשפט העליון בעע"מ 6234/13 **רמ"א נ' רגבים**, לנוכח כניסתו של הצו **בדבר מקרקעין (עיון במרשמים) (יהודה והשומרון)**, התשע"ד-2014, השתנה המצב המשפטי הנוגע להסדרים הנוגעים לזכויות העיון במרשמי המקרקעין באופן המייצר על פני הדברים, מניעה בדין להעברת רישומי המקרקעין לעיון מרשתך.

לנוחותך, רצ"ב מכתבנו בשנית

4. בהתאם לזאת, הרי שלא ניתן להעביר את נסחי הרישום המבוקשים לעיון מרשתך בנסיבות העניין; עם זאת נזכיר, כי למרשתך פתוחה הדרך לבקש את העברת הרישומים לעיונה בהתאם לתנאים הקבועים לכך בהוראות הצו.

5. סוף דבר, לא מצאנו שיש במכתבך כדי להביא לשינוי עמדתנו לפיה לא ניתן להעביר למרשתך את נסחי הרישום המבוקשים.

תשובת המשיב מיום 14.7.14, מצ"ב כנספח ח'

27. כפי שניתן להיווכח המשיב נמנע גם בפעם זו מלהתייחס עניינית לתורף הטענה לפיה הזכות לקבלת נסחי הטאבו עמדה לעותרת לכל המאוחר עם מתן פסק הדין ומשכך אין בהוראת הצו המאוחר כדי לאיין אותה לאור הוראות הצו בדבר פרשנות מחד והיעדר התייחסות רטרואקטיבית בצו עצמו מאידך.

28. לאור האמור, פנתה העותרת ביום 20.7.14 ב"קדם עתירה" לגבי חני אופק, הממונה על ענייני בג"צים בפרקליטות המדינה ומי שייצגה את המשיב בערעור, כדלקמן:

1. בהמשך לפסה"ד בעת"מ 32725-05-12 (ע"י כבוד השופט יגאל מרזל) ולפסה"ד בעע"מ 6234/13 אשר הורה על מחיקת הערעור, פנתה מרשתי ללשכה המשפטית של המינהל האזרחי בבקשה מנומקת לקבלת המידע נשוא הליכים אלו - נסחי הטאבו באזור היישוב פסגות.

2. כפי שהובהר בפנייה, הזכות לקבלת המידע קמה לכל המאוחר במועד מתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי אשר הורה על העברת נסחי הטאבו בכפוף למגבלות הדין, שהיה קיים באותה עת.

3. לעניין זה יש להדגיש כי ההחלטה על עיכוב ביצוע פסה"ד לא איינה את הזכות לקבלת נסחי הטאבו, אלא רק עיכבה את מימוש הזכות עד להכרעה בערעור.

4. כפי שהובהר בפנייה, סעי' 13(ב)2 ל"צו בדבר פרשנות", קובע כי: "תחיקת בטחון המבטלת דין או תחיקת בטחון, אין כוחו של הביטול יפה להשפיע על זכות או על זכות יתר שנרכשה או שנולדה לפי הדין או לפי תחיקת הביטחון המבוטלים או על התחייבות, על חבות או על אחריות שחלו על פיהם".

5. לאור הוראות הצו בדבר פרשנות, לא היה בכוחו של שינוי החקיקה כדי להשפיע על זכותה של מרשתי לקבל את נסחי הטאבו, זכות שקמה כאמור זמן רב לפני מועד השינוי בדין החל.

6. מרשתי הבהירה בפנייתה, כי בית המשפט העליון קבע בפסק דינו, כי אין הוא מביע כל עמדה לגבי טענה זו וביהמ"ש אף הבהיר, כי המניעה להעברת המידע מכוח השינוי בצו כפופה לטענה זו ומשמעותיה ביחס למקרה קונקרטי זה.

7. אשר על כן ובשים לב לכך שאין במקרה זה כל מניעה מהותית להעברת המידע, ביקשה מרשתי לקבל את נסחי הטאבו לעיונה.

8. מצ"ב למכתבי זה חלופת המכתבים בין מרשתי ובין סרן אלון פלד מיועמ"ש אי"ש.

9. כפי שניתן להיווכח, המינהל האזרחי מתבצר בעמדתו שלא למסור את המידע ומסרב לבחון את המשמעות של סעיף 13(ב)2 לצו בדבר פרשנות על זכותה של מרשתי לקבל לעיונה את המידע וזאת למרות ההנחיה הברורה והמפורשת שניתנה בעניין זה בפסק דינו של בית המשפט העליון.

10. כמי שייצגה את המינהל האזרחי בעניין זה בהליכים בפני ביהמ"ש העליון אבקש לבחון בצורה עניינית את טענות מרשתי ולהורות למינהל האזרחי להעביר את המידע כמבוקש.

קדם העתירה למחלקת בג"צים ביום 20.7.14, מצ"ב כנספח ט'

29. ביום 12.8.14 נתקבלה תגובת הגב' חני אופק, כדלקמן:

1. הנני מאשרת קבלת מכתבך מיום 20.7.14.

2. פנייתך הועברה ליועמ"ש אזור יהודה ושומרון לשם מתן מענה במישרין לפנייתך.

תגובת מחלקת בג"צים לקדם עתירה מיום 12.8.14, מצ"ב כנספח י'

30. תגובת מחלקת בג"צים לקדם עתירה העלתה תמיהה, שכן העותרת פנתה פעמיים למשיב באמצעות יועמ"ש איו"ש ולא זכתה לקבלת מענה ענייני לתורף טענתה ולמצער לא קיבלה מענה מספק (לשיטתה). מתכונת קדם העתירה נועדה, כך נדמה, בדיוק למקרים מסוג זה, היינו לאפשר למחלקת בג"צים לבחון את סבירות החלטת הגורם המנהלי בטרם תוגש עתירה לבג"ץ על המשמעויות הכרוכות בכך. מטעם זה דומה כי לא היה מקום להעביר את קדם העתירה פעם נוספת להתייחסות יועמ"ש איו"ש במיוחד כאשר עסקינן בשאלה משפטית טהורה וכאשר כל העובדות הרלוונטיות מוכרות היטב למחלקת בג"צים אשר טיפלה בערעור מטעם המשיב.

31. על כל פנים, נוכח החלטת מחלקת בג"צים להעביר את קדם העתירה להתייחסות יועמ"ש איו"ש, המתינה העותרת לקבלת מענה מטעמו ורק משלא הועברה כל התייחסות נוספת, נאלצת העותרת לפנות לביהמ"ש בגדרי עתירה זו.

ד. הטיעון המשפטי

הצו אינו חל על זכות שנרכשה לפני חקיקתו

32. העותרת תטען, כי החלטת המשיב שלא למסור את המידע לעותרת עומדת בניגוד לדין, אינה סבירה ואינה צודקת וכי התנהלות המשיב, באמצעות באי כוחו, מצביעה על כך שהמשיב מודע לפגם שנפל בהחלטתו שלא למסור את המידע ועל כן הוא נמנע מלהתייחס עניינית לתורף טענות העותרת בעניין זה.

33. לגופו של עניין תטען העותרת, כי הזכות לקבלת המידע קמה לה לכל המאוחר במועד מתן פסק הדין אשר הורה למשיב למסור לה את המידע בכפוף למגבלות הדין (החל באותה עת).

34. העותרת תטען, כי ההחלטה לעכב את ביצוע פסק הדין לא איינה למפרע את זכותה של העותרת לקבל את המידע, אלא רק עיכבה את מימושה של זכות זו.

35. העותרת תטען, כי בהתאם לסעיף 2ב13 לצו בדבר פרשנות אין בכוחו של צו, שנחקק ע"י המפקד הצבאי מכוח תחיקת הביטחון, כדי להשפיע על זכות שנולדה לפני מועד חקיקת הצו ומכאן זכותה של העותרת בדין לקבלת המידע.

36. בבחינת למעלה מן הצורך תוסיף ותטען העותרת, כי המשיב הבהיר בפני ביהמ"ש לעניינים מנהליים, כי אין מניעה עניינית למסור את המידע שנתבקש והסירוב למסור אותו נובע מהשלכות הרוחב שיהיו לכך על מדיניותו כפי שבאה לידי ביטוי בנוהל שהיה קיים עובר לחקיקת הצו החדש. לאחר חקיקת הצו החדש בטל הטעם המהותי, שמנע את מסירת המידע במקרה ספציפי זה, כך שגם מטעם זה מן הדין ומן הצדק להעביר לידיה את המידע המבוקש.

37. כן תטען העותרת, כי הצו החדש נחקק בעקבות פסק הדין בעתירה המנהלית ובמטרה לקעקע את השלכות הרוחב שנוצרו מהקביעות בפסק הדין. המפקד הצבאי היה מודע היטב להליך הערעור, שהיה הזרז לחקיקת הצו, וחרף זאת אין בצו התייחסות רטרואקטיבית דבר המבהיר, כי המפקד הצבאי לא ביקש למנוע את העברת המידע הספציפי במקרה זה, אלא למנוע את השלכות הרוחב העתידיות של פסק הדין בעתירה המנהלית.

המציאות המשפטית מחייבת את העברת המידע מכוח פסק הדין

38. מבלי לגרוע מהאמור לעיל תטען העותרת, כי במציאות המשפטית שנוצרה בעקבות מחיקת הערעור על המשיב לפעול בהתאם לפסה"ד החלוט בעתירה המנהלית ולמסור את המידע וזאת ללא תלות בשאלת תחולתו של הצו.

39. העותרת תטען, כי פרשנות נכונה, אמיתית וסבירה של פסה"ד בעתירה המנהלית מחייבת את המסקנה לפיה במשפט "ניתן בזה הסעד המבוקש (בהיעדר מניעה אחרת בדין לקבלו)" לא נתכוון ביהמ"ש לאפשר למשיב להימנע ממתן הסעד בכללותו, אלא לסייג מסירת מידע בדבר נסח ספציפי אשר קיימת מניעה קונקרטיית בדין לקבלו (לדוגמא מטעמים ביטחוניים).

40. פרשנות זו מתחייבת מהגיונם של דברים, שאם לא כן בידי המשיב היה לרוקן את פסה"ד בעתירה המנהלית מתוכן גם לפני שנחקק הצו החדש. הן עמדת המשיב הייתה ועודנה כי גם ללא הצו החדש קיימת מניעה בדין למסור את המידע שנתבקש. חזקה על בימ"ש קמא שבדיבר "בהיעדר מניעה אחרת בדין" לא נתכוון לאפשר למשיב לשלול לחלוטין את הסעד שניתן לעותרת בעתירה המנהלית, אלא למנוע העברת נסח רישום ספציפי, כזה או אחר, ככל שיש מניעה קונקרטיית בדין להעברתו. את הדיבר "מניעה אחרת" יש לפרש בהכרח כמתייחס למניעה אחרת מזו המושתת על עמדה השוללת את העברת כלל הנסחים, יהא הנימוק לכך אשר יהא.

41. פרשנות זו מתיישבת היטב עם ההיגיון עליו עומד פסק הדין בעתירה המנהלית. כפי שעולה מפסה"ד, ביהמ"ש יצא כנגד הפרשנות הקטגורית והמוחלטת שניתנה לנוהל והסירוב העיקש לבחון באופן קונקרטי את המידע שנתבקש בהתאם לרציונאלים שעמדו, לשיטת המשיב עצמו, בבסיס הנוהל.

42. גם מטעם זה, ובהיעדר נימוק ענייני מהותי העומד מצד עצמו, אין מקום לפרש בצורה מרחיבה את הדיבר "מניעה אחרת" כך שיכלול את הוראות הצו אשר נחקק רק לאחר ובעקבות פסק הדין בעתירה המנהלית ובהיותו קטגורי אינו בגדר מניעה אחרת בהתאם לכוונת ביהמ"ש לעניינים מנהליים במינוח זה בפסק הדין.

ה. סיכום

1. העתירה נסמכת על תצהירו של מר עובד ארד, רכז העותרת.
2. בית המשפט הנכבד יתבקש להוציא צו על תנאי כמבוקש, ולאחר קבלת תגובת המשיב ושמיעת טיעון בעל פה, להופכו למוחלט.
3. בנוסף יתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיב בהוצאות העותרים ובשכר טרחת עורך דין בתוספת מע"מ כחוק.

עמיר פישר, יו"ד
בי"כ העותרת

ירושלים, היום, __ אוקטובר 2014

רשימת נספחים

עמוד	פירוט	נספח
15	פסה"ד בעת"מ 32725-05-12	א
31	החלטת כבוד השופט מרזל לעיכוב ביצוע מיום 28.8.14	ב
35	צו בדבר מקרקעין (עיון במרשמים) התשע"ד 2014	ג
38	פסה"ד בעע"מ 6234/13	ד
43	פניית העותרת למשיב מיום 9.6.14	ה
46	תגובת המשיב מיום 1.7.14	ו
49	פניה נוספת למשיב מיום 2.7.14	ז
52	תשובת המשיב מיום 14.7.14	ח
54	קדם העתירה למחלקת בג"צים ביום 20.7.14	ט
57	תגובת מחלקת בג"צים לקדם עתירה מיום 12.8.14	י

נספח א'

פסה"ד בעת"מ 32725-05-12

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 12-05-32725 רגבים נ' ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז ואח'

העותרת:

רגבים – ע"ד

על-ידי ב"כ עו"ד עמיר פישר

- נ ג ד -

המשיבים:

1. ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז
 2. הממונה על חופש המידע במינהל האזרחי, מר גיא ענבר
 3. קצין פניות ציבור במנהל האזרחי, סג"מ בר אקוקא
- משיבים 1-3 על-ידי ב"כ עו"ד אחוה ברמן
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

פסק דין

1. העתירה שבכותרת – עניינה בקשה לפי חוק חופש המידע, תשנ"ח-1998 לקבלת נסחי רישום בספחי הזכויות (טאבו) של חלקות מקרקעין מסוימות באזור הכפר אל-בירה שבאזור. לפי נוהל שעל פיו נוהג ראש המינהל האזרחי באזור, תנאי למסירת המידע הוא היותו של מבקש המידע "צד נוגע בדבר". בקשת העותרת סורבה על יסוד הקביעה שהיא אינה "צד נוגע בדבר" לפי הנוהל.

רקע רלבנטי

2. העותרת היא עמותה שלדבריה "פועלת ביו"ש" "לשמירה על אדמות ונכסי המדינה ולמנוע השתלטות של גורמים שונים על משאבי הקרקע הלאומיים..." (סעיף 1 לעתירה). היא ביקשה מידע הנוגע באופן ספציפי לשלושה גושי רישום בספר הזכויות (טאבו) באזור הכפר אל-בירה: גוש 22 חלקות 85 ו-87; גוש 21 חלקות 1 עד 19; גוש 17 חלקות 145 עד 237; וכן חלקה 285. מדובר בחלקות, שלא היה חולק לפניי על כך שהן גובלות ביישוב פסגות שבאזור. העותרת אף טענה, שחלק מהחלקות נמצא בתוך שטח היישוב (תצלומי אוויר של החלקות המבוקשות הובאו בסעיף 22 לעתירה המתקנת). הבקשה הוגשה לקצין פניות הציבור והממונה על חוק חופש המידע במינהל האזרחי, ושולמה אגרת חופש מידע בגינה. בתשובה שיצאה מטעם קצין פניות הציבור והממונה על חוק חופש המידע כאמור, צוין שאין ברשות

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 12-05-32725 רגבים נ' ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז ואח'

אדם שאינו ממונה, בעלים, או מיופה כוח של אחד מהשניים, לקבל נסחי רישום על אדמות (מכתב מיום 21.3.2012). על תשובה זו חזר הממונה במכתב מיום 16.4.2012. במצב דברים זה, הוגשה לבית משפט זה עתירה מטעם העותרת בה התבקש לחשוף את המידע. הוגשה תגובה מקדמית. לאחר דיון שהתקיים לפניי, ולאור הערות בית המשפט, ביקשו הצדדים אורכה על מנת לנסות ולבוא ביניהם בדברים כדי פתרון המחלוקת בהסדר. אלא שהדבר לא צלח והמשיבים חזרו על עמדתם בדבר סירוב הבקשה לקבלת המידע. בעקבות זאת, הוגשה עתירה מתוקנת והוגש כתב תשובה.

הנוהל

3. קודם שנבוא לטיעוני העותרת והמשיבים לגופם, נציין שהסירוב לבקשת המידע התבסס כאמור על "נוהל לקביעת היקף זכויות עיון בתיקי בקשות לרישום ראשון, השתתפות בדיוני ועדת הרישום הראשון ועיון ברישומי המקרקעין" (מש/1). בחלק הכללי של הנוהל צוין שהמינהל האזרחי יתן רשות ל"צד נוגע בדבר" לעיון במסמכים המצויים בתיקי בקשות לרישום ראשון, לקבל מידע מתוך התיקים או לגביהם ולהשתתף בדיוני הועדה לרישום ראשון (סעיף א' לנוהל). גם בכל הקשור לקבלת מידע מרישומי המקרקעין נקבע בנוהל שהמידע יינתן אם "נוכח הקמ"ט כי המבקש הינו צד נוגע בדבר" (סעיף ו' לנוהל). הנוהל גם מגדיר הגדרות שונות של מונחים שבו ובכלל זה "צד נוגע בדבר". דיבר זה הוגדר כ"צד לעסקה נושא תיק בקשה לרישום ראשון, שלוחו על פי דין, או מי שהניח את דעתו של הקמ"ט כי הוא בעל זיקה למקרקעין נושא העסקה" (סעיף ב' לנוהל; ההדגשה שלי, י.מ.).

העתירה

4. בעתירה המתוקנת שהוגשה לבית משפט זה התבקש הסעד של מסירת עותק נסחי הרישום של המקרקעין האמורים לעיל. טענת העותרת, על ידי בא כוחה עו"ד עמיר פיישר, היא שעל בקשה מעין זו שהוגשה חל במישרין חוק חופש המידע, תשנ"ח-1998. לבד מביקורת על התנהלות המשיבים עד להגשת העתירה המתוקנת (אם בהסתרת הוראת הנוהל ונספחיו; אם במונח תשובה לא מנומקת; ואם במענה לא ברור) נטען תחילה, שהמונח "זיקה למקרקעין" שבנהלי המשיבים הוא רחב, ואין מקום לצמצמו רק לבעל המקרקעין הרשום או

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 12-05-32725 רגבים נ' ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז ואח'

מיופה כוחו. הזיקה של העותרת מספיקה אפוא והיה מקום לנות לה את המידע. כטענה חלופית נטען, שדרישת ה"זיקה" שבוחנים המשיבים כתנאי מקדמי למסירת מידע – אינה מעוגנת בדין והיא אינה עולה בקנה אחד עם הוראות חוק חופש המידע. לפי הוראת חוק חופש המידע, נקודת המוצא צריכה להיות גילוי המידע. כך בכלל וכך בפרט משעה מדובר במידע המצוי במרשם ציבורי של בעלי זכויות במקרקעין. העותרת הוסיפה וטענה, שלא מתקיימים בנדון הסייגים למסירת המידע שבסעיף 9 לחוק חופש המידע. אשר לעניין הפרטני, טענה העותרת, שהיא הצביעה על זיקה מספקת. היא מייצגת את היישוב פסגות. מדובר במקרקעין שחלקם נמצא בתוך שטח היישוב וחלקם סמוך לו. היא מבקשת את המידע לשם רכישת קרקעות נוספות סמוך ליישוב במטרה לפתח את היישוב ולהרחיבו. היא גם הדגישה, שמדובר בקרקעות טרשים שאין להם כל ערך לבד מהכללתן ביישוב עצמו.

התשובה

5. המשיבים טענו בכתב התשובה מטעמים, ע"י באת כוחם עו"ד אחוה ברמן, שדין העתירה להידחות. כנקודת מוצא נטען שחוק חופש המידע עצמו לא חל במישרין בשטחי האזור. באזור חלים דיני התפיסה הלוחמתית של המשפט הבינלאומי. חוק חופש המידע הוא דין ישראלי והוא לא חל במישרין על המינהל האזרחי בהיעדר הוראה מפורשת בו על תחולה אקס-טריטוריאלית. עם זאת, הוסף ונטען, שהגם שחוק חופש המידע אינו חל במישרין באזור, חלים עקרונותיו.

6. בהמשך לכך נטען, שבשטחי האזור קיימת מערכת נסיבות שונה ומיוחדת המצדיקה דין שונה לעומת הדין החל בישראל בכל הקשור בבקשות לעיין במרשם המקרקעין. בעוד שבשטחי ישראל ניתן לקבל מידע כפי שהתבקש בלא הוכחת הזיקה הנדרשת או זיקה כלשהי, שונה הדין באזור. כך כנקודת מוצא, בשל חובותיו של המפקד הצבאי להגן על חייה ורכושה של האוכלוסיה המוגנת הנתונה לשליטת הממשל הצבאי. כך, באופן ספציפי, בשל נוהג הקיים מזה שנים באזור ולפיו העיין ברישומי המקרקעין באזור אינו פתוח לציבור כאשר הנוהל הקיים ושעל פיו נדחתה הבקשה לקבלת המידע בנסיבות המקרה, תואם את הנוהג שהיה מקובל בירדן עובר לכניסת כוחות צה"ל לאזור. לפי הנטען, הוא תואם גם את הנהוג ברשות הפלסטינית בכל הקשור בפומביות רישומי המקרקעין.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 12-05-32725 רגבים נ/ ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז ואח'

7. ואשר לנוהל האמור וטעמיו, נטען שניצבים ביסודו שיקולים כבדי משקל המצדיקים כאמור דין שונה לעומת הדין החל בישראל. נטען, שקיים חשש לחיי אדם במקרים שבהם פלסטינים מעורבים במכירת קרקעות לישראלים. מסירת מידע למי שאינו צד לעסקה עלולה לסכן את שלומם ובטחונם של גורמים פלסטינים המעורבים בעסקאות של מכירת מקרקעין באזור לישראלים. הדבר עולה כדי סייג למסירת מידע לפי סעיף 9(א)(1) לחוק חופש המידע – מחמת חשש לפגיעה בביטחונם או בשלומם של אדם. עוד נטען, שהוראת הנוהל מבוססת גם על החובה להגן על פרטיות הצדדים לעסקאות מקרקעין (ובהתאם לסעיף 9(א)(3) לחוק). מידע על אודות זיהוי בעלים פרטיים נכלל בגדר זאת. מדובר גם במידע שנמסר על בסיס ההנחה שהמרשם אינו פתוח לציבור. ועוד נטען, שלא ניתן להחיל את סעיף 13 לחוק חופש המידע, שעניינו קבלת התייחסות של צד שלישי העלול להיפגע מחשיפת המידע. כך, שכן מחזיקי נכסים רבים בשטחי C מתגוררים בשטחי A ו-B, וקיים קושי של ממש באיתורם וביצירת קשר עימם. טעם נוסף עליו עמדו המשיבים כמצוי ביסוד הנוהל, הוא החשש מפני זיופים והונאה ברישומי המקרקעין. בעניין זה נטען שקיים חשש כבד ומיוחד לזיופים והונאות בשטחי האזור והדבר מצא ביטוי גם בפרשיות שונות. קיימת, לפיכך, ודאות קרובה שגילוי מידע מספרי המקרקעין יגרום לשיבוש ממשי בתפקודו התקין של הריבון באזור – והכל בהתאם לסייג שבסעיף 9(ב)(1) לחוק חופש המידע; סייג הפוטר את הרשות מהחובה למסור מידע אשר גילוי עולל לשבש את התפקוד התקין של הרשות או את יכולתה לבסס את תפקידה.

8. ובאשר לעותרת, נטען שזו לא הראתה זיקה מספקת למקרקעין לפי הנוהל. לא ניתן לראות בה בעלת עניין. היא אינה צד לעסקה או שלוחתו. אין די בעניין שהיא טוענת לו והוא בעלות במקרקעין גובלים ורצון לרכישת אדמות לצורך הרחבת היישוב פסגות.

9. קודם שנבוא להכרעה בעתירה אציין, שבתגובה המקדמית שהגישו המשיבים צוין, שחלק מן העניין העומד להכרעה לפניי מתברר בעת הזו לפני בית המשפט הגבוה לצדק בבג"ץ 8759/11. אלא שלא התבקש על ידי מי מהצדדים לעכב את הדיון לפניי עד להכרעה באותו תיק. העותרת טענה שמדובר בנסיבות שונות לחלוטין ובשאלה שונה. המשיבים לא

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 12-05-32725 רגבים נ' ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז ואח'

צירפו עותק של העתירה אלא רק של תשובה לבקשה לצו הביניים. ככל שניתן ללמוד ממנו, נראה אכן שהנסיבות הכוללות וגדרי העתירה באותו מקרה שונות הן; וגם המידע שהתבקש ומקורו שונה הוא. כפי שיובהר בהרחבה להלן, גם במקרה שלפניי השאלה מצומצמת יחסית, והיא נוגעת לפרשנות הנוהל ביחס לזיקתה של העותרת – על נסיבותיה וזיקתה למקרקעין. בנסיבות אלה, ובאין בקשה אחרת כאמור, לא מצאתי מקום לעכב את ההכרעה בחלך זה עד להכרעה בבית המשפט העליון בבג"ץ 8759/11.

דיון והכרעה

10. לאחר שעיינתי במכלול החומר שלפניי ושמעתי בהרחבה את טענות ב"כ הצדדים במהלך הדיונים שהתקיימו לפניי בעתירה זו, מסקנתי היא שדין העתירה להתקבל במובן זה שיש לראות את העותרת כמי שנכללת בהגדרת "צד נוגע בדבר" לפי הנוהל הרלבנטי; ומשהראתה זיקה מספקת. בהמשך לכך, על המשיבים להעביר לעותרת את המידע שהתבקש (וכפוף להיעדר מניעה אחרת בדין להעבירו).

11. אציין תחילה, שלא עלתה לפניי על ידי מי מן הצדדים טענה לחוסר סמכות עניינית של בית משפט זה להיזקק לעתירה. נטען אף במפורש על ידי הצדדים, שאין הם מעלים טענה של חוסר סמכות עניינית. גדר הספיקות לעניין זה יכול והיה אם בשל עמדת המשיב לאי תחולה של חוק חופש המידע על החלטותיו בנדון (וכנגזרת מכך קושי אפשרי בכל הקשור לפרט 2 לתוספת הראשונה של חוק בתי המשפט לעניינים מינהליים, התש"ס-2000); ואם בשל התחולה הטריטוריאלית של חוק בתי המשפט לעניינים מינהליים עצמו (ראו ת"צ (י-ם) 27643-06-11 הריס מילר נ' עיריית מעלה אדומים (20.3.2012) – והאסמכתאות שם); עע"ם 3211/12 הריס מילר נ' עיריית מעלה אדומים (5.6.2013)). אולם בפסיקה ענפה של בית משפט זה נדונו והתבררו לגופן עתירות "לפי חוק חופש המידע" המתייחסות להחלטות המינהל האזרחי והמפקד הצבאי (ראו למשל עת"מ (י-ם) 8274/08 שלו נ' המינהל האזרחי (22.9.2008); עת"מ (י-ם) 22270-02-11 עמותת ירוק עכשיו נ' המינהל האזרחי יהודה ושומרון (1.9.2011); עת"מ (י-ם) 58426-10-10 רגבים נ' ראש המינהל האזרחי (11.4.2011)). במצב דברים זה, ונוכח אי העלאת טענה מצד מן הצדדים כאמור, נתייחס למחלוקת לגופה.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 12-05-32725 רגבים נ' ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז ואח'

נקודת המוצא הנורמטיבית

12. אשר לנקודת המוצא הנורמטיבית, הרי שלמעשה היא לא הייתה שנויה לפניי במחלוקת. המשיבים טענו אמנם לאי תחולה ישירה של חוק חופש המידע על החלטותיהם, בעוד שהעותרת טענה לתחולה ישירה שכזו. אכן, הדין החל באזור הוא משטר של "תפיסה לוחמתית". המפקד הצבאי שואב את סמכויותיו מכללי המשפט הבין-לאומי ומן הדין המקומי החל באזור, הכולל הן את הדין ששרר באזור בטרם התפיסה הצבאית (הדין הירדני) והן חקיקה חדשה שנחקקה על ידי המפקד הצבאי. לצד אלו, חלים על המפקד הצבאי באזור יהודה ושומרון עקרונות המשפט המינהלי הישראלי (ראו בג"ץ 393/82 ג'מעית אסכאן נ' מפקד כוחות צה"ל פ"ד לז(4) 785, 793-792 (1983); ולאחרונה בג"ץ 7434/11 נצאר נ' המפקד הצבאי 10.2.2013, פסקה 5 לפסק דינו של כב' השופט י' דנציגר, והאסמכתאות שם)). בכל הקשור לחוק חופש המידע ותחולתו באזור על המפקד הצבאי, הרי שמשעה שהמשיבים הצהירו לפני בית המשפט שהם מחילים על עצמם את הוראות החוק ועקרונותיו, אין עוד מחלוקת של ממש בין הצדדים בכל הקשור בדין המהותי שחל על המשיבים והעקרונות שעל פיהם הם צריכים להפעיל את שיקול דעתם (ראו עוד עת"מ (י-ם) 1916/09 יש דין – ארגון מתנדבים לזכויות אדם נ' המינהל האזרחי (18.4.2012)). הצדדים נחלקו אמנם בשאלת האיזונים השונים הנדרשים בנסיבות העניין – שעה שמדובר במידע על מקרקעין הנמצאים באזור והרשומים במרשם המקרקעין שבאזור. אלא שמחלוקת זו – אליה נידרש להלן – אינה מצויה בשאלת תחולתן המהותית של הוראות חוק חופש המידע ועקרונותיו ככאלה, אלא בכל הקשור בהוראת הנוהל שעל יסודו נדחתה הבקשה שהגישה העותרת. נפנה מבטנו אפוא לעניין זה שהוא לב המחלוקת.

השאלה העיקרית העומדת להכרעה: פרשנות הנוהל

13. אכן, המשיבים בכתב התשובה מטעמם, טענו שהוראות הנוהל הן הוראות סבירות ומידתיות ושהן מתבקשות נוכח מאפיינים מיוחדים של מרשם המקרקעין באזור; כמו גם נסיבות נוספות שעניינן הדין החל וכן סייגים שבחוק חופש המידע הרלבנטיים, לפי הנטען,

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 12-05-32725 רגבים נ' ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז ואח'

לנדון. במובן זה, עיקר הטיעון של המשיבים היה בהצדקת הנוהל עצמו והצורך בו. באופן ספציפי, הטיעון התמקד בדרישה שבנוהל שמבקש מידע על פיו יהיה "צד נוגע בדבר", ושאין די בכך שמבקש מידע מן הסוג האמור.

14. אלא שהשאלה הספציפית העומדת לבחינה בעתירה זו היא מצומצמת יחסית. העתירה לא ביקשה לבחון את חוקיות הנוהל. הסעד שהתבקש לא היה ביטול הנוהל או הוראה מהוראותיו. הסעד שהתבקש הוא קבלת המידע הספציפי. המידע הספציפי לא ניתן לעותרת בשל קביעת המשיבים שאין היא "צד נוגע בדבר" כמשמעו בהוראת הנוהל עצמו. העותרת שבה והודיעה לבית המשפט, שאין היא מעוניינת בהכרעה עקרונית אלא בקבלת המידע עצמו בלבד. במצב דברים זה המחלוקת הראשונית העומדת להכרעה היא מתוחמת: עניינה בשאלה אם עמדת המשיבים לפי הנוהל עצמו שהעותרת אינה "צד נוגע בדבר", היא כדין. לצורך בחינת שאלה זו מוכן אני להניח, מבלי שאכריע בדבר, שהדין המקומי באזור זהה לנוהל. אניח כך, הגם שספק בעיניי אם המשיבים ביססו את טענתם בנדון כל צרכה, וזאת שעה שהמשיבים לא הביאו תימוכין וראיות לעניין זה וגם לטענת ה"נוהג" שבנדון. אם כן, אניח חרף זאת שהוראות הנוהל כלשונו הן הדין החל. אלא שהשאלה הראשונה היא כאמור שאלת פרשנותו של הנוהל. רק אם המסקנה תהא שהעמדה הפרשנית של המשיבים, שלפיה העותרת אינה נכללת בגדר הזכאים לעיין במידע לפי הוראת הנוהל עצמו – היא כדין; אזי יהא מקום לבחון את השאלה אם הוראת הנוהל כזו יכולה להיוותר על כנה. נתמקד אפוא תחילה בשאלת פרשנות הנוהל ובאופן ספציפי בשאלת פרשנות התיבות "בעל זיקה למקרקעין נושא העסקה".

15. עוד קודם שנברר שאלה מצומצמת זו, נציין עוד מספר נתונים שלא היו שנויים במחלוקת: ראשית, המידע שהתבקש – וגם המידע שניתן במקרים שבהם בקשה נעותרת בחיוב – הוא רק שמו של בעל המקרקעין. לא נמסר כל מידע מעבר לכך (ובכלל זה לא נמסרים כתובות ומספרי זיהוי ככל שהם קיימים). שנית, המשיבים לא חלקו על הזיקה הנטענת של העותרת למקרקעין. כך, לא בכל הקשור לייצוג היישוב פסגות על ידי העותרת; ולא באשר להימצא המקרקעין בשטחים הגובלים בו (אם כי הייתה מחלוקת בנוגע לשאלה אם חלק מהמקרקעין נמצאים בתוך היישוב). שלישית, המשיבים הודיעו לבית המשפט בתשובה לשאלה בנדון, שהטעם היחיד לדחיית בקשת העותרת היה היעדר זיקה מספקת

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 12-05-32725 רגבים נ' ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז ואח'

למקרקעין נושא העסקה וכפועל יוצא מכך אי עמידתה בתנאי הנוהל לעניין "צד נוגע בדבר". צוין בדיון שהתקיים לפניי, שאין צורך בנסיבות העניין בבדיקה פרטנית נוספת וככל שתתקבל עמדת העותרת בדבר זיקה מספקת לפי ההגדרה שבנוהל עצמו, "אין לנו צורך בבדיקה פרטנית נוספת" (עמ' 3 שורות 9-11 לפרוטוקול). רביעית, לא היה חולק לפניי – וכך נמסר לבית המשפט – שבקשה זהה – לו הייתה מוגשת בישראל ולא בשטחי האזור – הייתה נענית בחיוב ולא מסורבת. זאת, לפי הסדר עיון ספציפי במרשם המקרקעין בישראל.

פרשנות "בעל זיקה למקרקעין נושא העסקה"

16. השאלה הראשונה הדורשת אפוא הכרעה היא, אם במישור הפרטני יש לקבל את עמדת המשיבים, שלפיה העותרת אינה עומדת בדרישת הנוהל עצמו בכל הקשור לזיקה הנדרשת למקרקעין. תשובתי לשאלה זו היא בשלילה כאמור לעיל, במובן זה שלא מצאתי את זחיית בקשת העותרת על הסף בנסיבות המקרה, ועל יסוד הפרשנות שנתנו המשיבים לנוהל הרלבנטי לעניין דרישת הזיקה, כטבירה וכמידתית. אסביר:

17. אין חולק שלפי הנוהל האמור, "צד נוגע בדבר" יכול להיות צד לעסקה. העותרת אינה צד לעסקה והיא לא טוענת שהיא צד שכזה. העותרת גם אינה שלוחה על פי דין של צד לעסקה והיא לא טוענת שהיא שלוחה שכזו. החלופה הרלבנטית לעניינה של העותרת היא שאלת היותה "בעל זיקה למקרקעין נושא העסקה". לפרט זה שבנוהל אין הגדרה בו עצמו. לשון הנוהל לא נותנת אפוא תשובה לשאלה הפרשנית שלפניי. בדיון שהתקיים לפניי, הודיע נציג המשיבים בתשובה לשאלת בית המשפט, שהפרשנות בה אותזים המשיבים לתיבות אלה שעניינן שאלת הזיקה במקרקעין, היא "בעל הקרקע, יורש, מחזיק ביפוי כוח מבעל הקרקע או מהיורש, או באמצעות פסק דין מבית משפט" (עמ' 9 שורות 7-9 לפרוטוקול). ובתשובה לשאלה מדוע מבקש מידע כגון העותרת – שהעניין שהוא מביע ביחס לקרקע הוא הרצון לרכוש את הקרקע; וכאשר מדובר בבעל מקרקעין גובל באותה קרקע – אינו יכול לקבלו, הושב שמדובר בזיקה של שכנות. זיקה שהיא חלשה ביותר, לעמדת המשיבים, ושאין היא נכנסת להגדרה של "זיקה" בנוהל. כך הדבר, שכן אין קשר לבעלות ולנכס עצמו ואין אפילו התחלה של עסקה. ציינתי כבר לעיל שאין בידי לקבל את הפרשנות המצומצמת של

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 12-05-32725 רגבים נ' ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז ואח'

המשיבים להוראת הנוהל עצמו בכל הקשור לבקשה כגון זו של העותרת; וכעת הגיעה עת ההנמקה.

הקשיים בעמדה הפרשנית של המשיבים את הנוהל

18. פרשנותו של הנוהל הרלבנטי והגדרת "צד נוגע בדבר" שבו, צריכה להיעשות על פי אותם עקרונות וכללים שהמשיבים החילו על עצמם – כלומר הוראות חוק חופש המידע. על פי הוראות אלה, נקודת המוצא שבסעיף 1 לחוק חופש המידע, היא נקודת מוצא של גילוי מידע שבידי רשות ציבורית. זוהי ההכרזה ה"חגיגית" שבפתח החוק (ראו ע"מ 8282/02 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' מדינת ישראל – משרד מבקר המדינה, פ"ד נח(1) 465, 473 (2003)). נקודת מוצא זו מבוססת על התכליות והרציונלים של הזכות למידע. מבלי להאריך – והדברים ידועים – נציין בין היתר את הגשמת חופש הביטוי; הגשמת זכות הציבור לדעת; תפיסת הרשות כ"נאמן הציבור" כמו גם מתן האפשרות בידי הציבור להפעיל פיקוח ובקרה על רשויות השלטון (ראו ע"מ 7024/03 עו"ד אריה גבע נ' ראש העיריה הרצליה (6.9.2006) פסקה 12 לפסק דינה של כב' השופטת עי ארבל). על כך ניתן להוסיף גם שיקולים הקשורים בשיפור איכותה של פעולת הרשות; גיבוש סדר היום הציבורי; וכן חיזוק ה"היגיינה הציבורית" (ראו ע"מ 3300/11 מדינת ישראל – משרד הבטחון נ' גישה מרכז לשמירה על הזכות לנוע (5.9.2012) סעיף 6 לפסק דינו של כב' השופט יי עמית). התפיסה הבסיסית שביסוד חוק חופש המידע, והמתקשרת לראיית הרשות הציבורית כ"נאמן הציבור", היא שמידע שהרשות הציבורית מחזיקה בו, "אין הוא קניינה של הרשות. קניינו של הציבור הוא" (השופט מ' חשין (כתוארו אז) ב-ע"מ 8282/02 הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ הנ"ל, בעמ' 471). על יסוד טעמים אלה ואחרים, נקבע בפסיקה ש"הזכות לקבלת מידע על פעילותן של רשויות ציבוריות היא מאבני היסוד של חברה חופשית" (השופטת א' חיות ב-ע"מ 9135/03 המועצה להשכלה גבוהה נ' עיתון הארץ, פ"ד ס(4) 217, 233 (2006)). כנזכר לעיל, המשיבים החילו על עצמם את עקרונות חופש המידע – ובהם ממילא גם עקרונות וטעמים אלה.

19. משזו נקודת המוצא הנורמטיבית, יש למסור את המידע, זולת אם מתקיימים הסייגים שבחוק חופש המידע עצמו החלים גם לעמדת המשיבים על הנדון. כך, לו היה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 12-05-32725 רגבים נ' ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז ואח'

מדובר בבקשה לקבלת מידע בלא שיש למשיבים נוהל המסדיר את הנדון, כך גם כאשר קיים נוהל המסדיר את הנדון והשאלה העומדת להכרעה בראש ובראשונה היא שאלת פרשנותו. אלא שחשוב להדגיש, שהגדרת "צד נוגע בדבר" שבנוהל, היא "הגדרת סף". אין מדובר בנכונות של המשיבים לבחון בקשות מידע באופן פרטני ולבצע את האיזונים במסגרת הסייגים של חוק חופש המידע. העמדה של המשיבים, כפי שהוא מעוגנת בנוהל, היא שבקשת מידע מטעם מי שאינו "צד נוגע בדבר" כלל לא תיבדק ולא תתברר. קביעת "תנאי סף" ולפיו בקשה לחופש מידע כלל לא תתברר; והאיזון שייעשה בכל הקשור לסייגים יהיה איזון עקרוני – להבדיל מאיזון פרטני – היא קביעה שאינה פשוטה. מהווה היא "מניעה מראש" של מימוש הזכות למידע כעניין גורף; ובלא נכונות לבדיקה פרטנית. קביעת תנאי סף שכזה היא מחמירה על כן ויש בה משום פגיעה מיוחדת בזכות למידע. היא מטילה, אשר על כן, נטל מיוחד על הרשות הציבורית. כך בכלל וכך בפרט, משעה שבכל הקשור לפרשנות חוק חופש המידע, רווחת בפסיקה הדעה שלפיה אין מבקש המידע ככלל צריך להצביע על העניין שביסוד בקשתו (ראו ע"מ 7744/10 המוסד לביטוח לאומי נ' עו"ד יפית מנגל (15.11.2012) סעיף 9 לפסק דינו של כב' השופט נ' הנדל; כן ראו ע"מ 9562/10 שפיגל נ' החברה לשירותי איכות הסביבה בע"מ (2.4.2012), פסקה 20 לפסק דינו של כב' השופט ח' מלצר). משזו נקודת המוצא, מתבקשת המסקנה, שהנוהל שלפניי סוטה ממנו, שכן הוא דורש זיקה למידע (כמעין צמצום הנוהל ל"זכות עיון פרטית" – להבדיל מ"זכות עיון ציבורית" – וראו ע"מ 2398/08 מדינת ישראל משרד המשפטים נ' סגל (19.6.2011)), ולפי עמדתם הפרשנית של המשיבים נדרשת זיקה בדרגה גבוהה. כאמור, בנסיבות העניין, אין אני נדרש להכריע בשאלה הכללית שעניינה האם עצם דרישת הזיקה שבנוהל היא כדין. די לענייננו, להידרש לשאלה האם יש לקבל את עמדתם הפרשנית של המשיבים לעניין עוצמת הזיקה הנדרשת לפי הנוהל (ובהנחה שדרישת הזיקה היא כדין); ובאופן ספציפי לשאלה אם הזיקה בנסיבות העניין היא מספקת על מנת לבוא בגדר דרישת הזיקה שבנוהל. מסקנתי היא, כאמור, שהעמדה הפרשנית שהציגו המשיבים לנוהל אינה מבוססת דיה ואינה מוצדקת ביחס לזיקה שהראתה העותרת.

20. אכן, מוכן אני להניח שקיימים מקרים שבהם מידע ממרשם המקרקעין באזור הביא בעקיפין לסיכון חיי אדם. מוכן אני גם להניח אפוא שייתכנו מקרים, שבהם יהיה מקום שלא למסור מידע בשל הוראת סעיף 9(א)(1) לחוק. אולם יש להדגיש, שלא מדובר בעצם המידע

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 12-05-32725 רגבים נ' ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז ואח'

ככזה, אלא בנסיבות הקשורות במיהות מבצעי העסקאות ובהיבטים שאינם קשורים למידע ככזה. מכל מקום, טענות המשיבים לעניין זה נטענו בכלליות ובלא תשתית מספקת של היקף הסיכון והסתברותו (בג"ץ 2007/11 ינאי שני נ' המשרד להגנת הסביבה (5.2.2012)), ובשים לב למידע המצומצם שנמסר מלכתחילה בבקשות מעין אלה, כאמור, והכולל רק את שם הבעלים. אין אפוא לפניי יסוד סביר ומבוסס דיו למסקנה פרשנית גורפת ולקביעה פרשנית מקדמית בנוהל, שלפיה יש למנוע מראש בקשה לקבלת מידע מטעם מבקש מידע שהוא בעל מקרקעין גובלים המבקש לרכוש את המקרקעין (וראו והשוו עע"מ 3300/11 מדינת ישראל משרד הבטחון נ' גישה – מרכז לשמירה על הזכות לנוע (5.9.2012); עע"מ 6013/04 מדינת ישראל משרד התחבורה נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ (2.1.2006) פסקה 23 לפסק הדין)). ואפילו די במידע ובטיעון הכללי שנשמע כדי לבסס את הסייג, עדיין אין הפרשנות של מניעה גורפת מראש עומדת בחובת המידתיות שבסעיף 11 לחוק.

21. הוא הדין לעניין הסייג הנוסף שנטען לפניי והוא החשש מפני עסקאות פיקטיביות וזיופים. גם אם אניח שייתכנו מקרים, שבהם מסירת מידע לא תתאפשר בשל שיבוש התפקוד התקין של הרשות או יכולתה לבצע את תפקידיה (סעיף 9(ב)(1) לחוק), הרי שגם בעניין זה יש להראות שהסיכון הוא קונקרטי עד כדי כך שהוא מצדיק סירוב מראש לבחון בקשה לקבלת מידע מטעם מבקש מידע שהוא בעל מקרקעין גובלים המבקש לרכוש את המקרקעין. נדרש להראות, שקיימת "ודאות קרובה" לשיבוש ממשי בתפקודה התקין של הרשות (ראו עע"מ 1245/12 התנועה לחופש המידע נ' משרד החינוך (23.8.2012), פסקאות 7-8 לפסק דינו של המשנה לנשיא א' ריבלין)). בעניין זה, לא הובאה תשתית עובדתית שדי בה כדי להצדיק מסקנה פרשנית גורפת של הנוהל במובן זה של היעדר הנכונות לבדוק בחינה פרטנית בקשות לקבלת מידע, בוודאי כאשר מבקש המידע מצביע על עניינו כבעל מקרקעין גובלים המבקש לרכוש את המקרקעין.

22. לבסוף, בכל הקשור לנימוק שעניינו הפגיעה בפרטיותם של בעלי הנכסים, הרי שלא נטען לפניי על ידי המשיבים שמדובר בפגיעה בפרטיות שאין הרשות יכולה לקיים לפי סעיף 223 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (עמ' 7 שורה 6 לפרוטוקול; וראו עוד והשוו עע"מ 1386/07 עיריית חדרה נ' שגרום בע"מ (16.7.2012)). ספק בעיניי גם אם מדובר במידע המהווה פגיעה בפרטיות במובן הנטען על-ידי המשיבים – חשיפת מידע על נכסי הבעלים,

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 12-05-32725 רגבים נ' ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז ואח'

שהוא לפי הנטען בגדר 'ענייניו הפרטיים של אדם' לפי סעיף 9(2) לחוק הגנת הפרטיות שלא לשם המטרה שלשמו הוא נמסר. המשיבים לא ביססו את טענה, שלפיה מדובר במידע שממנו ניתן להגיע להיסקים בנוגע למצב הכלכלי של הבעלים (כפי שהיה בפרשת עיריית חדרה – פסקאות 10-11). כאמור, גם הנוהג בדין המקומי (הירדני) הנטען לא הוכח על-ידי המשיבים, ומכאן שהמשיבים גם לא הניחו תשתית לכך, שמסירת המידע, בנסיבות העניין, היא לא לשימוש שלשמו ניתן המידע, וכאמור מדובר במרשם מקרקעין. וגם אם ניתן להניח שמסירת המידע המצומצם שהתבקש ויכול להינתן מלכתחילה – והוא שמו של בעל המקרקעין בלבד – פוגע בפרטיות כמשמעה בחוק הגנת הפרטיות, הרי שעומדת לרשות, ככל שהיא אכן סבורה שמדובר בפגיעה בפרטיות, האפשרות לאיין את הפגיעה על דרך של היוזקות למנגנון הקבוע בסעיף 13 לחוק. בעניין זה טענו המשיבים שאין אפשרות שכזו. אולם גם זאת נטען בלא בסיס עובדתי מספק ובלא פירוט וסימוכין. מעבר לכך, לפי עמדת המשיבים עצמם, כאשר יש זיקה מספקת לפי הנוהל המידע נמסר בלא בדיקה נוספת אל מול "צד שלישי". כלומר, אף לשיטת המשיבים אין המנגנון של סעיף 13 לחוק נדרש מלכתחילה.

23. העולה מן האמור לעיל הוא, שגם אם אניח שבאזור קיימות נסיבות מיוחדות, השונות מאלו הקיימים בשטח ישראל, בכל הקשור למשמעות גילוי מידע ממרשם המקרקעין; עדיין מוטל היה על המשיבים להראות שהפרשנות שהם מאמצים לנוהל הרלבנטי בדבר עוצמת הזיקה שנדרש מבקש המידע להראות ביחס למקרקעין היא סבירה ומידתית. נדרש היה להראות, שמוצדק מראש שלא לדון בבקשה פרטנית למידע המתייחס למקרקעין גובלים ולרצון ברכישתם. טיעוני הנגד שהובאו על ידי המשיבים אינם מספקים דרישה זו. הם טיעונים כלליים באופיים בלא תשתית עובדתית מספקת, בוודאי שלא כדי מניעה מראש, ולנוכח הזיקה שהוכיחה העותרת. מעבר לכך, נדגיש שמדובר בנסיבות שבהן מבקש המידע הוא ידוע. העניין שלו במידע ידוע גם כן. ידוע גם שמדובר בבעל מקרקעין גובלים. היה על המשיבים להראות, מדוע מוצדק מלכתחילה למנוע ממבקש מידע מעין זה את הבחינה הפרטנית של בקשתו ועל פי הסייגים שנטענו מחוק חופש המידע עצמו. כזאת לא נעשה ואין אפוא לקבל את העמדה הפרשנית הגורפת שבאה מפי המשיבים.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 32725-05-12 רגבים נ' ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז ואח'

קשיים נוספים בעמדתם הפרשנית של המשיבים

24. בעמדת המשיבים לפניי בכל הקשור לפרשנות הנוהל ותחולתו קיים גם קושי נוסף, במובן זה שמדובר בעמדה לא עקבית. הסתבר לפחות ממקרה נוסף אחר (בקשת מידע מטעם הרשות הפלסטינית), שהמשיבים נכונים היו לסטות מהוראותיו המפורשות של הנוהל. מעבר לכך, צוין במהלך הטיעון לפניי, שככל שיש פנייה אל המשיבים "לאמת" מידע שפלוני הוא בעל מקרקעין, יימסר המידע לפונה אפילו אם הפונה אינו "צד לעסקה" ואין הוא "נוגע בדבר" לפי הוראת הנוהל. כהסבר לגישה זו, הסוטה לכאורה מן הטיעון שהובא לפניי, נטען שמדובר ב"פרשנות מיטיבה" של הנוהל (עמ' 9 שורות 11-12 לפרוטוקול). ועוד צוין, בתשובה לשאלת בית המשפט, שלא ידוע על פרשנויות מיטיבות נוספות אולם כן נותר מקום לשיקול דעת ולחריגים. משמעות העולה מן המקובץ היא, שאף המשיבים עצמם לא רואים את הוראות הנוהל, כמו גם את הגדרת "צד נוגע בדבר", כהגדרות נוקשות. המשיבים נכונים לסטות מהגדרות אלה. הם נכונים לעשות כן לא רק במקרה פרטני מסוים אלא גם כפרשנות גורפת מיטיבה של הנוהל. לא הובא לפניי טעם מספיק לכך, שבנתונים כמו שהביאה העותרת בכל הקשור לעניין שיש לה במקרקעין, אין מקום לפרשנות מיטיבה ומרחיבה גם כן. הנטל בעניין זה, לכל הפחות משעה שהמשיבים סוטים מהוראות הנוהל עצמו, מוטל על המשיבים, והם לא עמדו בו.

25. האמור לעיל בדבר פרשנות מיטיבה של המשיבים את הוראות הנוהל, יורד הוא גם לשורש הטעמים שהביאו המשיבים בתמיכה לטענותיהם בדבר סירוב הבקשה שלפניי. אכן, במישור העקרוני, טענו המשיבים בהרחבה לכך שבאזור חלה מערכת נסיבות שונה המצדיקה דין שונה בכל הקשור למתן זכות עיון בפנקסי רישום המקרקעין. עמדנו על הדברים לעיל. נזכיר, שמדובר בטענות לעניין חשש לפגיעה בחיי אדם; חשש מפני זיזופים ושיבוש פעולת הרשות; כמו גם פגיעה צפויה בפרטיות. אלא שאם אלו הנימוקים העומדים ביסוד הנוהל, לא ברור מדוע כאשר כל שמבקש מידע מן הרשות מציין הוא "שם של בעל מקרקעין" והוא מבקש את "אימות" המידע, בלא שהוא עומד ביתר התנאים הנדרשים בנוהל עצמו ל"צד הנוגע בדבר", ניתן המידע. שאלת הפרשנות המיטיבה של הנוהל כאמור אינה עומדת לפניי לדיון ולא אביע בה עמדה. אציין רק, שאמנם אימות המידע אינו שקול למסירתו של מידע חדש, אך יש בכך כדי להקהות ולכרסם בעמדת המשיבים ובנימוקיהם. פרשנות זו משליכה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עתי"מ 12-05-32725 רגבים נ' ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז ואח'

מניה וביה על סבירות הסירוב לבקשת המידע מטעם העותרות. העמדה הפרשנית המיטיבה שאימצו לעצמם המשיבים בכל הקשור בהוראות הנוהל וכאמור לעיל, מכרסמת במידה לא מבוטלת את היסוד תחת הפרשנות המחמירה בכל הקשור למבקש מידע שהעניין שהוא טוען לו במקרקעין, הוא רצונו לרכוש אותו כשאינן חולק שהוא בעל מקרקעין גובלים.

26. על כך יש להוסיף, שאף המשיבים עצמם הותירו במסגרת הנוהל הרלבנטי, מרווח לשיקול דעת ולבדיקה פרטנית של בקשה לקבלת מידע. הנוהל קובע, שתינתן רשות לעיין במסמכים; אולם הרשות לא תינתן "במקרים בהם ישנו חשש קונקרטי לפגיעה בשלומם של אדם או בבטחון האזור, או שתינתן בסייגים בהם יש חשש לפגיעה בשלומם של אדם או בפרטיותו" (סעיפים א' ו-ד' לנוהל). אכן, הדבר מצביע על כך שהנוהל עצמו כולל הן מנגנון של בחינה פרטנית; וכן מנגנון של צמצום הפגיעה בזכות לקבלת המידע. זה כמו זה הם ביטויים של חובת הרשות לפעול במידתיות – חובה הקבועה גם בסעיף 11 לחוק חופש המידע (וראו עוד, פרשת גישה – מרכז לשמירה על הזכות לנוע, לעיל, בפסקה 10; עתי"מ 7024/03 עו"ד אריה גבע נ' יעל גרמן (6.9.2006) פסקה 22 לפסק הדין; פרשת המועצה להשכלה גבוהה, לעיל בעמ' 248). מכך נובעות שתי מסקנות משנה: תחילה, המשיבים עצמם בוחנים ממילא, או לפחות מוכנים לבחון, מניעה פרטנית למסירת מידע. ואם כך הדבר, וכעניין של מידתיות, ניתן להקשות בשאלה מדוע אין הם נכונים לעשות כן גם בנסיבות שבהן מבקש המידע הוא – כעניינה של העותרת – בעל מקרקעין גובלים המבקש לרכוש את המקרקעין. בנוסף, משתמע מן הנכונות לבדוק בחינה פרטנית, שממילא אין המשיבים סבורים שהמניעה הגורפת מראש יש בה כדי להועיל בהכרח. ואותה אמת מידה של מידתיות – צריכה הייתה לבוא לידי ביטוי גם בפרשנות תנאי ה"זיקה" שבנוהל.

התוצאה

27. הנה כי כן, בשל מכלול הטעמים שלעיל, מסקנתי היא שהפרשנות של המשיבים להגדרת "צד נוגע בדבר" שבנוהל הרלבנטי, באופן שאינו נכון לבחון באופן פרטי בקשה לקבלת מידע של בעל מקרקעין גובלים המעוניין לרכוש את המקרקעין, היא פרשנות שאינה יכולה לעמוד ואין לקבלה. מדובר בפרשנות בלתי סבירה ובלתי מידתית בהתחשב בעקרונות חופש המידע שהמשיבים מחילים על עצמם. ומשזו מסקנתי, אין אני נדרש להכריע בשאלה

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל**

עת"מ 12-05-32725 רגבים נ' ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז ואח'

הרחבה יותר, והיא עצם חוקיות הנוהל לאור עקרונות חופש המידע ואשאירה בצרף עיון לעת מצוא.

28. משעה שהמשיבים הודיעו לבית המשפט שכל שהעותרת תעבור משוכה זו שבפתח הנוהל ותיחשב כ"צד הנוגע בדבר" תהא היא זכאית לקבלת המידע בלא בדיקה נוספת – ניתן בזאת הסעד המבוקש (וכפוף להיעדר מניעה אחרת בדין לקבלו). בנסיבות העניין, ובשים לב להליכים השונים שנדרשו במסגרת הטיפול בעתירה המקורית והמתוקנת, ישאו המשיבים בשכר טרחת עו"ד והוצאות העותרת בסך כולל של 10,000 ₪. סכום זה ישא ריבית והצמדה כדין מיום פסק דיני זה ועד התשלום בפועל.

המזכירות תשלח פסק-דין זה לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ט תמוז תשע"ג, 27 יוני 2013, בהעדר הצדדים.

יגאל מרזל, שופט

נספח ב'

החלטת כבוד השופט מרזל לעיכוב ביצוע מיום 28.8.14

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 12-05-32725 רגבים נ' ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז ואח'

העותרים:

רגבים – ע"ר
ע"י ב"כ עו"ד עמיר פישר

- נ ג ד -

המשיבים:

1. ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז
2. הממונה על חופש המידע במינהל האזרחי, מר גיא ענבר
3. קצין פניות ציבור במינהל האזרחי, סג"מ בר אקוקא
כולם באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)
ע"י ב"כ עו"ד אחוה ברמן

החלטה

1. לפניי בקשה לעיכוב ביצוע פסק דין, שניתן על-ידי ביום 27.6.2013 בעתירה שעניינה בקשה של עמותת רגבים – בקשה שלפי חוק חופש המידע, תשנ"ח-1998 – לקבלת נסחי רישום של חלקות מסוימות שבאזור הגובלות ביישוב פסגות, שהמשיבה (העותרת), לדבריה, פועלת מטעמו. בקשת המידע נדחתה על-ידי המבקשות (המשיבות לעתירה), ובפסק הדין הן חויבו למסור את המידע המבוקש למשיבה (העותרת). מכאן הבקשה לעיכוב הביצוע.
2. פסק הדין עסק בעיקרו בפרשנות המונח "צד נוגע בדבר" שהוגדר, בין היתר, כ"בעל זיקה למקרקעין נושא העסקה" ב"נוהל לקביעת היקף זכויות עיון בתיקי בקשות לרישום ראשון, השתתפות בדיוני ועדות הרישום הראשון ועיון ברישומי המקרקעין" החל באזור. נקבע בפסק הדין, מנימוקים שפורטו בו ולא נחזור עליהם, שאין לקבל את עמדת המבקשות, שלפיה בעלים של מקרקעין גובלים אינם "צד נוגע בדבר" כמשמעו בנוהל, ומשכן אין לדחות על הסף – וללא בדיקה פרטנית של הסייגים שבחוק חופש המידע – בקשה של בעלי מקרקעין גובלים לגילוי זהותם של בעלי מקרקעין השכנים להם. בהמשך לכך, ומשעה שהמבקשות (המשיבות לעתירה) הודיעו שבמקרה שייקבע שהמשיבה (העותרת) היא צד נוגע בדבר יימסר לה המידע בלא בדיקה נוספת – הן חויבו, כאמור, למסור לעותרת את המידע המבוקש.
3. בהחלטה מיום 18.8.2013 ניתן עיכוב ביצוע ארעי של פסק הדין על-ידי שופט תורן בפגרה (כב' השופט א' רומנוב), וזאת עד להחלטה של מותב זה. לאחר שעיינתי בעמדות הצדדים, מסקנתי היא שדין הבקשה להתקבל. אלו הנימוקים לכך:

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 32725-05-12 רגבים נ' ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז ואח'

4. כידוע, הכלל הוא שהגשת ערעור או כוונה להגיש ערעור אינם מעכבים את ביצוע פסק הדין. הקריטריונים הנבחנים על-ידי בית המשפט כאשר מבוקש עיכוב ביצוע הם שניים: סיכויי הערעור ומאזן הנוחות. בין הקריטריונים קיים קשר של "מקבילית כוחות". ככל שסיכויי הערעור גבוהים יותר פוחת משקלו של מאזן הנוחות; ולהיפך. נקבע עוד בפסיקה, שהתנאי המרכזי כאשר נבחנת בקשה לעיכוב ביצוע הוא זה שעוסק במאזן הנוחות (ראו, חמי בן-נון וטל חבקיין **הערעור האזרחי 371-368** (מהדורה שלישית, 2012)).

5. במקרים שבהם אם לא יעוכב ביצוע פסק הדין ייווצר נזק בלתי הפיך שיתר את ההכרעה בערעור – נוהג בית המשפט ליתן משקל משמעותי ואף מכריע לנתון זה, וזאת גם אם סיכויי הערעור אינם גבוהים (ראו למשל, עע"מ 11470/04 **שר הבינוי והשיכון נ' פריץ** (12.1.2005); עע"מ 2264/11 **רשות השידור נ' אראן אלקטרוניקס (1969) בע"מ** (24.5.2011)). פסיקה ברוח זו ניתן לאתר גם באופן ספציפי לגבי עתירות בעניין חופש מידע. במקרה שלפניי, ובעתירות חופש המידע בדרך כלל, כאשר נקבע שיש למסור מידע – מסירת המידע היא בלתי הפיכה. מרגע שהמידע נמסר לא ניתן להחזיר את הגלגל לאחור. כתוצאה מכך, אם לא יעוכב פסק הדין, ככלל, הערעור יהפוך תיאורטי וייתיר (ראו והשוו, עע"מ 1825/02 **מדינת ישראל נ' איגוד בתי אבות – א.ב.א.** (24.3.2002); עע"מ 8689/03 **הממונה על העמדת מידע לציבור במשרד הבריאות נ' העמותה למען מדע מוסרי** (9.10.2003); עע"מ 6632/05 **רכבת ישראל בע"מ נ' ארגון המהנדסים והאדריכלים העצמאיים בישראל** (4.8.2005); עע"מ 4712/07 **עיריית פתח תקווה נ' קורנוויץ** (12.6.2007); עע"מ 3908/11 **מדינת ישראל הנהלת בתי המשפט נ' עיתון "דה מרקר" עיתון הארץ בע"מ** (12.7.2011); עע"מ 2398/08 **מדינת ישראל – משרד המשפטים נ' אליצור סגל** (31.3.2008); עע"מ 7744/10 **המוסד לביטוח לאומי נ' יפית מנגל** (6.12.2010) כב' השופט י' דנציגר).

6. בהמשך לכך, ובנסיבות המקרה שלפניי, הצדדים מיקדו את טענותיהם במישור של מאזן הנוחות. אין חולק על כך שמסירת המידע למשיב היא בלתי הדירה, כאשר לאחר מסירת המידע הערעור יהפוך לתיאורטי. בפסיקה ניתן משקל רב ואף מכריע לשיקול אחרון זה, גם ואף בפרט בעתירות שעניינן חופש המידע. לא שוכנעתי שבטענת המשיבה, שנטענה בכללות, ולפיה עיכוב במסירת המידע "גורם ליישוב ולעותרת שפועלת מטעמו נזק בלתי הפיך עם כל יום שחולף מבלי שהמידע נמסר" יש כדי להטות את הכף לכיוונה. לא נעלמה מעיניי טענת המשיבה, שלפיה הבקשה לעיכוב ביצוע לוקה בכך שאין היא מתייחסת לסיכויי הערעור, אולם בנסיבות העניין, ומן הטעמים שלעיל, לא מצאתי שיש בכך כדי להביא לדחיית הבקשה לעיכוב הביצוע. גם בטענה לעיתוי הגשת הבקשה ולהיעדרו של תצהיר תומך

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל**

עת"מ 32725-05-12 רגבים נ' ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז ואח'

בה לא מצאתי כדי לשנות ממסקנתי, בנסיבות העניין (השוו, פרישת הממונה על העמדת המידע לציבור במשרד הבריאות, שלעיל, בעמ' 960).

7. התוצאה היא, שביצוע פסק הדין מעוכב, כאמור לעיל, עד להכרעה בערעור, וזאת בתנאי שהמבקשות יגישו ערעור עד המועד הקבוע בדין. אם לא יוגש ערעור עד למועד הקבוע בדין יתבטל עיכוב הביצוע בלא החלטה נוספת. בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

המזכירות תשלח החלטה זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ב אלול תשע"ג, 28 אוגוסט 2013, בהעדר הצדדים.

יגאל מרזל, שופט

נספח ג'

צו בדבר מקרקעין (עיון במרשמים) התשע"ד 2014

צבא הגנה לישראל

צו בדבר מקרעין עיין (עיון במרשמים) (אזור יהודה ושומרון) (מס' _____), תשע"ד-2014

בתוקף סמ זתי כמפקד כוחות צה"ל באזור והואיל ואני סבור כי הדבר נחוץ לצורך הממשל התקין והסדר הציבורי, אני מצווה בזאת כאמור:

הגדרות: 1. בצו זה -

"אוסף תעודות" - מסמכים אשר הוגשו לצורך ביצוע פעולות רישום מקרקעין כהגדרתן בצו בדבר תיקון חוק רישום נכסי דלא נידי אשר טרם נרשמו (יהודה ושומרון) (מס' 1621) התשס"ט-2008 (להלן: "צו רישום מקרקעין"), או לצורך קבלת היתרים לעשיית עסקה במקרקעין לפי הצו בדבר עסקות במקרקעין (יהודה ושומרון) (מס' 25) התשכ"ז - 1967 (להלן: "צו עסקות מקרקעין").

"בעל זכות במקרקעין" - בעל זכות בעלות או משכון במקרקעין, מי שזכאי להירשם כבעל זכות בעלות או משכון במקרקעין, או מיופה כוחם של אלה.

"בקשה לעיון" - בקשה לעיון ברישומי מקרקעין.

"הממונה" - קצין מטה רישום מקרקעין במנהל האזרחי.

"עיון" - לרבות העתקה.

"רישומי מקרקעין" - רישומים המתנהלים על ידי הממונה, לרבות רישומים המתנהלים מכוח פקודת המס החקלאי משנת 1942; פקודת מס הרכוש העירוני משנת 1940; חוק מס קרקעות, מס' 30 לשנת 1955; חוק מס המבנים והקרקעות בתוך אזורי עדיפות, מס' 11 לשנת 1954; פקודת הקרקעות (סידור זכויות הקניין), משנת 1928; חוק הסדר הקרקעות והמים, מס' 40 לשנת 1952; צו עסקות מקרקעין; חוק רישום נכסי דלא נידי שלא נרשמו קודם, מס' 6 לשנת 1964; וצו רישום מקרקעין.

2. זכות העיון ברישומי מקרקעין בעל זכות במקרקעין יחיה רשאי לעיון ברישומי מקרקעין ובאוסף התעודות, בהם חוכיה את זכותו. אין בהוראה זו כדי לגרוע מזכותו של אדם לעיון במסמכים, אשר נוגעים לעסקה במקרקעין, שהיה צד לה.

3. התרת עיון לזרים שאינם בעלי זכות הגיש אדם, שאינו בעל זכות במקרקעין, בקשה לעיון, ואפשר לו ראש המנהל האזרחי לעשות כן ובלבד שהתקיים אחד מאלה:

א. בעל זכות במקרקעין הסכים לעיון ברישום.

ב. מגיש הבקשה פרסם את הבקשה לעיון בהתאם לתקנות ובעל זכות במקרקעין לא התנגד לבקשה, ובלבד שסבר ראש המנהל האזרחי כי מתקיימים כל אלה:

- (1) התרת העיון, לא תפגע בביטחון האזור, בסדר הציבורי, בשלומם של אדם או בקניין הפרט.
- (2) העיון דרוש להלימת תשתית ציבורית או לקיום חובה הקבועה בדין.
- (3) ראש המנהל האזרחי מצא כי העיון משרת את טובת האזור.

- 4. נדחתה הבקשה לעיון, תימסר על פך הודעה למבקש. אין בדחיית הבקשה כדי למנוע הגשת בקשה לעיון נוספת.
- 5. על אף האמור בצו זה, ראש המנהל האזרחי יהיה רשאי להורות על איסור העיון ברישומי מקרקעין או באוסף תעודות לכל אדם, אם סבר, כי הדבר נחוץ לשם שמירה על ביטחון האזור, הסדר הציבורי, שלומם של אדם או קניינו.
- 6. ראש המנהל האזרחי ממונה על ביצוע צו זה, וחוא רשאי להתקין תקנות לביצועו, לרבות בעניין אגרות, דרכי פרסום בקשות לעיון וסוגי המסמכים, שיצורפו לבקשה לעיון.
- 7. למען הטר ספק, אין בהוראות צו זה, כדי לגרוע מכל סמכות המוקנית לרשויות האזור בתחיקת הביטחון, לעיין ברישומי מקרקעין או לעשות בהם כל שימוש המותר על פי דין.
- 8. תחילת תוקפו של צו זה ביום חתימתו.
- 9. צו זה ייקרא "צו בדבר מקרקעין (עיון במרשמים) (יהודה ושומרון) (מס' _____), התשע"ד-2014".

ניצן אלון
מפקד תחנת צה"ל באזור
אלוף

2014 13/1
2014 13/1
תשע"ד

נספח ד'

פסה"ד בעע"מ 6234/13

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 8759/11

עע"ם 6234/13

לפני : כבוד הנשיא א' גרוניס
כבוד המשנה לנשיא מ' נאור
כבוד השופט ח' מלצר

העותר בבג"ץ 8759/11 : יוסף מימון

המערערים בעע"ם 6234/13 :
1. ראש המינהל האזרחי, תא"ל מוטי אלמוז
2. הממונה על חופש המידע במינהל האזרחי, גיא
ענבר
3. קצין פניות ציבור במינהל האזרחי, סג"מ בר
אקוקא

נגד

המשיבים בבג"ץ 8759/11 :
1. מפקד פיקוד המרכז
2. ראש המינהל האזרחי באיו"ש

המשיבה בעע"ם 6234/13: תנועת רגבים

בג"ץ 8759/11: עתירה למתן צו על תנאי וצו ביניים

עע"ם 6234/13: ערעור על פסק-דינו של בית המשפט
לענינים מינהליים בירושלים מיום 27.6.2013 בעת"מ
32725-05-12 שניתן על ידי כבוד השופט ד"ר י' מרזל

תאריך הישיבה : כ"ג בניסן התשע"ד (23.4.2014)

בשם העותר
בבג"ץ 8759/11 : עו"ד בעז ארזי

בשם המערערים
בעע"ם 6234/13
והמשיבים בבג"ץ 8759/11 : עו"ד חני אופק

בשם המשיבה
בעע"ם 6234/13 : עו"ד עמיר פישר

פסק-דין

הנשיא א' גרוניס:

1. שני ההליכים שלפנינו עוסקים בשאלה באילו מקרים קמה זכות לעיון וקבלת מידע הנוגע לזכויות במקרקעין בשטחי יהודה ושומרון.

2. במסגרת בג"ץ 8759/11 מבקש העותר כי נורה למשיבים 1-2 (להלן – המשיבים) למסור את שמותיהם של תושבי הכפר סנג'ל אשר נכנסו בהיתר לחלקות שהיו, לטענתו, בחזקתו, ואשר הוצא לגביהן צו סגירה. בנוסף, מבקש העותר למנוע את כניסתם של אותם תושבים למקרקעין עד למסירת המידע. ברקע הדברים לעתירה זו נציין, כי בעקבות תלונות של תושבים מן הכפר למשיב 2, המינהל האזרחי באזור יהודה ושומרון (להלן – המינהל האזרחי), התקיים הליך בירור והכרעה בין טענות הצדדים, בהתאם לנוהל לטיפול בסכסוכי קרקעות במקרקעין פרטיים. הכרעת המינהל האזרחי בדבר הזכויות התבססה, בין השאר, על רישום של נסחי מס רכוש ("מאליה"), והשוואתם לרישומים בספרי המס המצויים ברשות המינהל האזרחי. בעקבות הבירור נקבע, כי תושבי הכפר הם בעלי הזכויות בקרקע, הוצא צו סגירה לאזור והתאפשרה גישתם של תושבי הכפר לחלקות. במסגרת העתירה, מבקש, כאמור, העותר כי נורה למסור לו את שמותיהם של התושבים, על מנת לאפשר לו להגיש תביעה אזרחית להוכחת זכויותיו הקנייניות בקרקע. המשיבים טוענים כי הרישומים הנוגעים לזכויות במקרקעין באזור אינם פומביים, ועל פי נוהל פנימי, זכות העיון ברישומים מוגבלת למי שהוכיח שיש לו זיקה לרישום במקרקעין והוא בעל עניין בהם. לדבריהם, העותר רשאי להשיג על צו הסגירה בפני הערכאות המתאימות ולבסס את זכויותיו בקרקע במסגרת הליכים אלה.

3. בעע"ם 6234/13 מערער ראש המינהל האזרחי ביהודה ושומרון (להלן – ראש המינהל) על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מינהליים בירושלים (כבוד השופט ד"ר י' מרזל), בו התקבלה עתירת המשיבה, ונקבע כי היא רשאית לקבל לידיה נסחי רישום מספרי הזכויות (הטאבו) לגבי עשרות חלקות מקרקעין באזור הכפר אל-בירה. יצויין, כי המשיבה הגישה בקשה לעיין בנסחי הרישום בטענה כי מדובר בחלקות בתחום היישוב פסגות, אותן היא מעוניינת לרכוש מבעליהן. בפסק הדין נקבע כי המשיבה זכאית לעיין ברישום מכוח חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן – חוק חופש המידע). ביצוע פסק הדין עוכב עד להכרעה בערעור זה (החלטת בית המשפט לעניינים

מינהליים מיום 28.8.2013). במסגרת הערעור חוזר ראש המינהל על טענותיו כי העיון ברישומי המקרקעין אינו פומבי, ומוסיף כי יש להתאים את תחולתו של חוק חופש המידע לנסיבות הייחודיות המתקיימות באזור יהודה ושומרון.

4. ביום 16.9.2013 קבע בית משפט זה (המשנה לנשיא מ' נאור, והשופטים א' חיות וח' מלצר) כי הדיון בהליכים – העתירה לבג"ץ והערעור – יאוחד. ביום 23.4.2014 התקיים לפנינו דיון משותף בשניהם. ערב הדיון, עדכנה פרקליטות המדינה כי ביום 13.4.2014 חתם המפקד הצבאי על צו בדבר מקרקעין (עיון במרשמים) (איזור יהודה ושומרון), התשע"ד-2014 (להלן – צו העיון במרשמים, או הצו). הצו מעגן את מדיניות המינהל האזרחי בכל הנוגע לעיון ברישומי מקרקעין, וקובע כי מי שאינו בעל זיקה למקרקעין לא יוכל לעיין ברישומים. הצו מקנה לראש המינהל האזרחי סמכות להתיר או למנוע עיון במקרים חריגים. לאור זאת, הביעה פרקליטות המדינה את דעתה כי העתירה והערעור התייתרו, אולם הדגישה כי היא עומדת על כך שאין להעביר את המידע המבוקש לידי המשיבה בעע"ם 6234/13 על פי מה שנקבע בפסק דינו של בית המשפט לענינים מינהליים, הן לאור המצב המשפטי עובר לחתימת הצו, ובפרט עתה, עם חתימתו. לאחר הדיון, ביום 28.4.2014, הגישה המשיבה בעע"ם 6234/13 בקשה למתן זכות טיעון. היא ביקשה כי נאפשר לה לטעון לעניין תחולתו של צו העיון במרשמים באופן רטרואקטיבי על בקשתה לקבל מידע.

5. אנו סבורים, כי חתימתו של הצו הובילה לכאורה לשינוי במצב המשפטי או בבסיס המשפטי בכל הנוגע לזכותם של בעלי הדין לעיון במרשמים השונים. שינוי זה מחייב לבחון בתקיפה ישירה את הצו החדש, או למצער את פרשנותו ותחולתו של הצו בענינים של העותר בבג"ץ 8759/11 והמשיבה בעע"ם 6234/13. מטבע הדברים ששאלות אלה לא הועלו במסגרת העתירה, ואף לא נתלבנו בפסיקתו של בית המשפט לענינים מינהליים, אשר כמובן הכריע בהתאם למצב המשפטי הקודם. לפיכך, ההליכים הנדונים בפנינו עתה אינם האכסניה המתאימה לבירור הסוגיות הנזכרות. לאור זאת, אף לא מצאנו לנכון להיעתר לבקשת המשיבה בעע"ם 6234/13 להשלמת טענות בשלב זה.

6. לפיכך, אנו מורים על מחיקת העתירה בבג"ץ 8759/11 והערעור בעע"ם 6234/13, כאשר טענות בעלי הדין שמורות להם במלואן. יצויין, כי פסק דינו של בית המשפט לענינים מינהליים קבע כי המשיבה תהיה זכאית לקבל את המידע המבוקש "כפוף להיעדר מניעה אחרת בדין לקבלו". לאור השינוי במצב המשפטי או בבסיס המשפטי עם חתימת הצו, קיימת, על פני הדברים ובלא להכריע, מניעה להעביר את

המידע הנוגע לרישום הבעלות בקרקע לעיון המשיבה, זאת בכפוף לטענותיה בכל הנוגע לתוקף הצו ותחולתו בעניינה, ככל שהיא סבורה שהצו אינו חל. ברי כי איננו מביעים עמדה בדבר המצב המשפטי שקדם לחתימת הצו, תוקפו של הצו ואף בנוגע לתחולתו בזמן בכל הנוגע לבעלי הדין. לא ייעשה צו להוצאות בשני ההליכים.

ה נ ש י א

המשנה לנשיא מ' נאור:

אני מסכימה.

המשנה לנשיא

השופט ח' מלצר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק-דינו של הנשיא א' גרוניס.

ניתן היום, י"א באייר התשע"ד (11.5.2014).

ש ו פ ט

המשנה לנשיא

ה נ ש י א

נספח ה'

פניית העותרת למשיב מיום 9.6.14

BRAUNER, GALPERIN, FISHER – LAW OFFICE
בראונר, גלפרין, פישר - משרד עורכי דין

Amir Fisher, Adv, LL.B
Felix Galperin, Adv, LL.M
Roei Brauner, Adv, LL.B

8 King David St.
Jerusalem, 94101
Tel: 02 - 6223676
Fax: 02 - 5378241
amir@fisher-law.co.il

עמיר פישר, עו"ד
פליקס גלפרין, עו"ד
רועי בראונר, עו"ד

רחוב המלך דוד 8
ירושלים, מיקוד 94101
טלפון: 02-6223676
פקס: 02-5378241
amir@fisher-law.co.il

9.6.14

לכבוד

תא"ל דוד מנחם

ראש המינהל האזרחי

מבלי לפגוע בזכויות

שלום רב,

הנדון: בקשה לקבלת נסחי טאבו לפי פסק דין

בשם מרשתי, תנועת רגבים, ועל יסוד הוראות סעיף 2 לחוק לתיקון סדרי מנהל (החלטות והנמקות) התשי"ט – 1985, הריני לפנות אליך כדלקמן:

1. ביום 27.6.13 ניתן פסק דינו של ביהמ"ש לעניינים מנהליים בירושלים בעת"מ 32725-05-12 (ע"י כבוד השופט יגאל מרזל) במסגרתו נקבע כי על המינהל האזרחי למסור לידי מרשתי את נסחי הטאבו שנתבקשו במסגרת פנייה לפי חוק חופש המידע מיום 21.3.12 וזאת בכפוף להיעדר מניעה אחרת בדין לקבל את המידע המבוקש.
2. המינהל האזרחי ערער על פסה"ד לביהמ"ש העליון (ע"מ 6234/13) ובמקביל ביקש וקיבל צו לעיכוב ביצוע פסה"ד עד להחלטה בערעור.
3. ביום 16.4.14, שבוע לפני הדיון בערעור, שנקבע ליום 23.4.14, הודיע המינהל האזרחי לביהמ"ש כי ביום 13.4.14 נחתם צו בדבר מקרקעין (עיון במרשמים) (אזור יהודה ושומרון) תשע"ד 2014, המטיל חיסיון על מרשם המקרקעין (להלן: "הצו החדש"). בעקבות הודעה זו טען המינהל האזרחי, כי לאור השינוי במצב המשפטי יש לקבל את הערעור ולבטל את פסק הדין של ביהמ"ש לעניינים מנהליים.
4. בהמשך לעמדה זו כפי שהובעה בדיון ביקשה מרשתי להוסיף ולטעון לעניין אי תחולתו של הצו על הבקשה הספציפית לפי חוק חופש המידע מיום 21.3.12 וזאת לאור סעי' 13(ב) ל"צו בדבר פרשנות", הקובע כי: "תחיקת בטחון המבטלת דין או תחיקת בטחון, אין כוחו של הביטול יפה להשפיע על זכות או על זכות יתר שנרכשה או שנולדה לפי הדין או לפי תחיקת הביטחון המבוטלים או על התחייבות, על חבות או על אחריות שחלו על פיהם".
5. ביום 11.5.14 ניתן פסק דינו של ביהמ"ש העליון אשר הורה על מחיקת הערעור. ביהמ"ש קבע, כי נוכח השינוי במצב המשפטי לאחר חקיקת הצו החדש יש לבחון שוב את זכויות מרשתי לקבלת המידע בשים לב לקביעה בפסק הדין, להוראות הצו החדש ולטענות מרשתי לעניין הוראות סעי' 13 לצו בדבר פרשנות. בית המשפט ציין, כי אין הוא מביע עמדה בשאלות אלו לגופו של עניין.

BRAUNER, GALPERIN, FISHER – LAW OFFICE
בראונר, גלפרין, פישר - משרד עורכי דין

6. לאור המצב המשפטי שנוצר בעקבות פסה"ד ובהתאם להנחיית בית המשפט העליון פונה אליך מרשתי בבקשה לקבל את המידע כפי שנקבע בפסק דינו של ביהמ"ש לעניינים מנהליים וזאת בגין הנימוקים המפורטים להלן:

6.1 הצו בדבר פרשנות קובע בצורה ברורה, כי חקיקת הצו החדש אינה משפיעה על זכות שנרכשה או נולדה לפני חקיקתו. במקרה הנדון, זכותה של מרשתי לקבל את המידע נולדה עם הגשת הבקשה לקבלת המידע ביום 21.3.12 או לחלופין תוך 30 יום ממועד הגשת הבקשה ולמצער ביום 27.6.13, מועד מתן פסק דינו של ביהמ"ש לעניינים מנהליים. אשר על כן ועל יסוד האמור בצו בדבר פרשנות, אין לצו החדש השפעה על זכויות מרשתי לקבלת המידע כפי שעוגנו בפסק הדין.

בעניין זה יש להדגיש, כי לא יכולה להיות מחלוקת שלאחר מועד מתן פסק הדין וטרם להגשת הבקשה לעיכוב ביצוע – הייתה זכאית מרשתי לקבל את המידע (ככל שאין מניעה אחרת בדין לקבלו). אמנם לאחר הגשת הערעור ניתן צו עיכוב ביצוע, אך צו העיכוב לא איין את הזכות למפרע, אלא רק עיכב את מימושה. מכאן עולה בצורה מובהקת שהזכות לקבלת המידע נולדה לפני המועד בו נחקק הצו החדש ועל כן הצו החדש אינו חל עליה בהתאם להוראות הצו בדבר פרשנות.

6.2 על כך יש להוסיף, כי מבחינה מהותית, הצהירה ב"כ המדינה בהליך בפני ביהמ"ש לעניינים מנהליים, כי אין מניעה עניינית למסור את המידע שנתבקש. ב"כ המדינה הבהירה פעם אחר פעם במענה לפניות ביהמ"ש, כי המינהל האזרחי מסרב למסור את המידע לאור השלכות הרוחב שיהיו לכך על מדיניותו שבאה לידי ביטוי בנוהל מסירת המידע כפי שהיה קיים ופורש ע"י המינהל עובר לחקיקת הצו החדש. למותר לציין, כי לאחר חקיקת הצו החדש פג החשש מהשלכות רוחב ובטל הטעם המהותי, שמנע את מסירת המידע במקרה ספציפי זה.

6.3 על כל האמור יש להוסיף, כי במציאות המשפטית שנוצרה, הערעור נמחק ועל המינהל האזרחי לפעול בהתאם לפסק הדין של ביהמ"ש לעניינים מנהליים. פרשנות סבירה של פסה"ד מחייבת את המסקנה לפיה במשפט "ניתן בזה הסעד המבוקש (בהיעדר מניעה אחרת בדין לקבלו)" לא נתכוון ביהמ"ש לאפשר למינהל האזרחי להימנע ממתן הסעד בכללותו, אלא לסייג מסירת מידע בדבר נסח ספציפי אשר קיימת מניעה אחרת בדין לקבלו (לדוגמא מטעמים ביטחוניים). נימוק זה אינו בא לגרוע מהטענה שהובהרה לעיל לפיה הצו החדש אינו חל על בקשת חופש המידע מיום 21.3.12.

7. על יסוד האמור לעיל, מתבקש המינהל האזרחי למסור בידי מרשתי את המידע נשוא בקשת חופש המידע מיום 21.3.12. ככל שהמידע לא יימסר תיאלץ מרשתי לשוב ולעתור לביהמ"ש כנגד ההחלטה.

בכבוד רב,

עמיר פישר, עו"ד

העתק: הגב' חני אופק, מחלקת בג"צים, פרקליטות המדינה

נספח ו'

תגובת המשיב מיום 1.7.14

בלמ"ס

-1-

אזור	יהודה	והשומרון
לשכת	היועץ	המשפטי
ת"ד 5,	בית אל	90631
טל':	02-9977071/711	
פקס:	02-9977326	
עע"מ	6234/13	- 768371
ג'	בתמוז	תשע"ד
1	ביולי	2014

לכבוד

עו"ד עמיר פישר

באמצעות פקס מס': 02-5378241

ח.ג.,

הנדון: בקשה לקבלת נסחי רישום

שלך: מיום 9.6.14

1. פנייתך שבסימוכין בשם מרשתך, עמותת "רגבים", התקבל בלשכתנו. הרינו להשיבך כדלקמן.
2. במכתבך, ביקשת לקבל את נסחי רישום המקרקעין מושא ההליכים המשפטיים אשר התנהלו בבית המשפט המחוזי בעת"מ 32725-05-12 **רגבים נ' רמ"א**, ובבית המשפט העליון בעע"מ 6234/13 **רמ"א נ' רגבים**.
3. כזכור, לאור חקיקת הצו **בדבר עיון במרשמים (יהודה והשומרון)**(מס' 1737), התשע"ד-2014 (להלן: "**הצו**"), הורה בית המשפט העליון על מחיקת הערעור, בקובעו, כי לכאורה הוראות הצו מקימות מניעה בדין להעברת הרישומים.
4. ממכתבך עולה הטענה, לפיה עומדת למרשתך זכות לעיון במרשמים, אשר נולדה עם הגשת בקשתה לקבלתם ומשכך, לא יכול הצו, אשר נחקק לאחר הגשתה, לפגוע בזכות מוקנית. עוד טענת, כי אין טעם קונקרטי למנוע את העיון ברישומי המקרקעין ושכל מקום, "לא יהיו לדבר השלכות רוחב", כלשונוך. הוספת, כי נוכח מחיקת הערעור, מוסיף פסק דינו של בית המשפט המחוזי בעת"מ 32725-05-12 לעמוד על כנו בכל הנוגע להעברת הרישומים לידי מרשתך.
5. לא נוכל לקבל את עמדתך האמורה לעיל וכן את טיעוניך בעניין.
6. בהתאם למצב המשפטי שנהג באזור עובר לכניסתו של הצו לתוקף, התאפשר העיון ברישומי מקרקעין המנוהלים באזור אך לבעלי העניין. אכן, פסק דינו של בית המשפט המחוזי קבע, כי מרשתך עומדת בדרישות האמורות לעניין זה, אלא שעל פסק הדין הוגש ערעור אשר נמחק על רקע **שינוי המצב המשפטי שייתר את המשך הדיון בערעור**. נקבע, כי שינוי המצב המשפטי מהווה מניעה לאפשר את העיון במרשמים אף בהתאם ללשון פסק דינו של ביהמ"ש המחוזי (ראה פסקה 6 לפסק הדין).
7. במצב דברים זה ומאחר שבית המשפט העליון לא קבע דבר בנוגע ל"זכאות" מרשתך לעיון במרשם המקרקעין במצב המשפטי לפני כניסת הצו לתוקף, לא מצאנו כי ניתן לשנות מעמדתנו, לפיה אף עובר לכניסתו של הצו לתוקף, לא עמדה למרשתך זכות לעיון ברישומים.

בלמ"ס

768371

בלמ"ס

-2-

8. לא נוכל לקבל אף טענתך בדבר החלתן של הוראות הצו למפרע - לבקשות שהוגשו לפני חקיקתו. הוראות הצו מחייבות את הרשות בבואה לדון בבקשות שטרם הוכרעו אף אם הוגשו לפני כניסתו של הצו לתוקף. לפיכך, הוראות הצו חלות אף ביחס לבקשת מרשתך. נעיר לעניין זה, קיימת משמעות נכבדה לכך שפסק דינו של בית המשפט המחוזי לא הפך חלוט, והצו נחקק כאשר עוד בטרם קיומו של הדיון בערעור המדינה בבית המשפט העליון.
9. באשר לטענתך, לפיה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי נקבע, כי על הרשויות להעביר את נסחי הרישום למרשתך דומה, כי לעניין זה ניתנה הדעת בפסק דינו של בית המשפט העליון, אשר קבע, כי הוראות הצו מקימות לכאורה, **מניעה בדין** להעברת הרישומים. משכך, לא מצאנו כי אף בטענה זו יש ממש.
10. שלא בשולי הדברים נזכיר, כי בפני מרשתך פתוחה הדרך לפנות בבקשה לעיון ברישומי המקרקעין המבוקשים, בהתאם לאחד מן המסלולים הקבועים בצו.

בברכה,

אלון פלד,	סדרן
קצין ייעוץ	מקרקעין
בשם היועץ	המשפטי

בלמ"ס

נספח ז'

פניה נוספת למשיב מיום 2.7.14

BRAUNER, GALPERIN, FISHER – LAW OFFICE
בראונר, גלפרין, פישר - משרד עורכי דין

Amir Fisher, Adv, LL.B
Felix Galperin, Adv, LL.M
Roei Brauner, Adv, LL.B

8 King David St.
Jerusalem, 94101
Tel: 02 - 6223676
Fax: 02 - 5378241
amir@fisher-law.co.il

עמיר פישר, עו"ד
פליקס גלפרין, עו"ד
רועי בראונר, עו"ד

רחוב המלך דוד 8
יחשלים, מיקוד 94101
טלפון: 02-6223676
פקס: 02-5378241
amir@fisher-law.co.il

ד' תמוז תשע"ד, 02 יולי 2014

לכבוד
סרן אלון פלד
לשכת יועמ"ש איו"ש
בפקס 9977326

שלום רב,

הנדון: בקשה לקבלת נסחי טאבו לפי פסק דין
פנייתי מיום 9.6.14, תגובתך מיום 1.7.14

בשם מרשתי, תנועת רגבים, הריני לשוב ולפנות אליך כדלקמן:

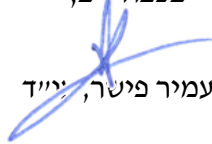
1. קראתי בעיון את תגובתך ולא מצאתי בה התייחסות לתורף הטענה עליה נסמכה פנייתי.
2. כפי שהובהר בפנייה, הזכות לקבלת המידע קמה לכל המאוחר במועד מתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי אשר הורה על העברת נסחי הטאבו בכפוף למגבלות הדין, שהיה קיים באותה עת.
3. לעניין זה יש להדגיש **כי ההחלטה על עיכוב ביצוע פסה"ד לא איינה את הזכות לקבלת נסחי הטאבו, אלא רק עיכבה את מימוש הזכות עד להכרעה בערעור.**
4. כפי שהובהר בפנייה, סעי' 13(ב)2 ל"צו בדבר פרשנות", קובע כי: "תחיקת בטחון המבטלת דין או תחיקת בטחון, אין כוחו של הביטול יפה להשפיע על זכות או על זכות יתר שנרכשה או שנולדה לפי הדין או לפי תחיקת הביטחון המבוטלים או על התחייבות, על חבות או על אחריות שחלו על פיהם".
5. לאור הוראות הצו בדבר פרשנות, לא היה בכוחו של שינוי החקיקה כדי להשפיע על זכותה של מרשתי לקבל את נסחי הטאבו, זכות שקמה כאמור זמן רב לפני מועד השינוי בדין החל.
6. ודוק, בית המשפט העליון קבע בפסק דינו, כי אין הוא מביע כל עמדה לגבי טענה זו ואף הבהיר, כי המניעה להעברת המידע מכוח השינוי בצו **כפופה לטענה זו ומשמעויותיה ביחס למקרה קונקרטי זה.**

BRAUNER, GALPERIN, FISHER – LAW OFFICE
בראונר, גלפרין, פישר - משרד עורכי דין

7. אשר על כן ובשים לב לכך שאין במקרה זה כל מניעה מהותית להעברת המידע, הנך מתבקש לבחון שוב את עמדתך ולהעביר את נסחי הטאבו.
8. אבקש לקבל את התייחסותך העניינית לאמור לעיל בתוך 14 יום לכל המאוחר כדי שמרשתי תוכל לכלכל צעדיה בהתאם.

בכבוד רב,

עמיר פישר, יו"ד

העתק: הגב' חני אופק, מחלקת בג"צים, פרקליטות המדינה

נספח ח'

תשובת המשיב מיום 14.7.14

בלמ"ס

-1-

אזור	יהודה	והשומרון
לשכת	היועץ	המשפטי
ת"ד 5,	בית אל	90631
טל':	02-9977071/711	
פקס:	02-9977326	
עע"מ	6234/13	- 769069
ט"ז	תמוז	תשע"ד
14	ביולי	2014

לכבוד

עו"ד עמיר פישר

באמצעות פקס מס': 02-5378241

ח.נ.

הנדון: בקשה לקבלת נסחי רישום

שלך: מן הימים 9.6.14, 2.7.14

שלנו: עע"מ 6234/13 - 768371 מיום 1.7.14

1. מכתבך מיום 2.7.14 התקבל בלשכתנו.
 2. טענותיך בדבר שאלת זכותה של מרשתך לעיין בנסחי הרישום המבוקשים, נבחנו ונענו במכתבנו מיום 1.7.14. לא מצאנו, כי יש במכתבך הנוסף להוסיף או לחדש בנוגע לסוגיה האמורה.
 3. בתמצית, כפי שפורט בהרחבה במכתבנו, לעמדתנו, פסק דינו של בית המשפט המחוזי בעת"מ 32725-05-12 רגבים נ' רמ"א התנה את העברת נסחי הרישום לעיון מרשתך, בהיעדרה של מניעה בדין להעברתם. בהתאם לפסק הדין של בית המשפט העליון בעע"מ 6234/13 רמ"א נ' רגבים, לנוכח כניסתו של הצו בדבר מקרקעין (עיון במרשמים) (יהודה והשומרון), התשע"ד-2014, השתנה המצב המשפטי הנוגע להסדרים הנוגעים לזכויות העיון במרשמי המקרקעין באופן המייצר על פני הדברים, מניעה בדין להעברת רישומי המקרקעין לעיון מרשתך.
- לנוחותך, רצ"ב מכתבנו בשנית**
4. בהתאם לזאת, הרי שלא ניתן להעביר את נסחי הרישום המבוקשים לעיון מרשתך בנסיבות העניין; עם זאת נזכיר, כי למרשתך פתוחה הדרך לבקש את העברת הרישומים לעיונה בהתאם לתנאים הקבועים לכך בהוראות הצו.
 5. סוף דבר, לא מצאנו שיש במכתבך כדי להביא לשינוי עמדתנו לפיה לא ניתן להעביר למרשתך את נסחי הרישום המבוקשים.

בברכת חברים,

אלון פלד,	סרן
קצין	מקרקעין
בשם	המשפטי
היועץ	מדור

נספח ט'

קדם העתירה למחלקת בג"צים ביום 20.7.14

BRAUNER, GALPERIN, FISHER – LAW OFFICE
בראונר, גלפרין, פישר – משרד עורכי דין

Amir Fisher, Adv, LL.B
Felix Galperin, Adv, LL.M
Roei Brauner, Adv, LL.B

8 King David St.
Jerusalem, 94101
Tel: 02 - 6223676
Fax: 02 - 6288824
amir@fisher-law.co.il

עמיר פישר, עו"ד
פליקס גלפרין, עו"ד
רועי בראונר, עו"ד

רחוב דוד המלך 8
ירושלים, מיקוד 94101
טלפון: 02-6223676
פקס: 02-6288824
amir@fisher-law.co.il

כ"ב תמוז תשע"ד, 20 יולי 2014

לכבוד

גב' חני אופק, עו"ד

מחלקת בג"צים

במייל

מבלי לפגוע בזכויות

ח"י,

הנדון: קדם עתירה – בקשה לקבלת נסחי טאבו פסגות

בשם מרשתי, תנועת רגבים, הריני לפנות אליך כדלקמן:

1. בהמשך לפסה"ד בעת"מ 32725-05-12 (ע"י כבוד השופט יגאל מרזל) ולפסה"ד בעע"ם 6234/13 אשר הורה על מחיקת הערעור, פנתה מרשתי ללשכה המשפטית של המינהל האזרחי בבקשה מנומקת לקבלת המידע נשוא הליכים אלו - נסחי הטאבו באזור היישוב פסגות.
2. כפי שהובהר בפנייה, הזכות לקבלת המידע קמה לכל המאוחר במועד מתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי אשר הורה על העברת נסחי הטאבו בכפוף למגבלות הדין, שהיה קיים באותה עת.
3. לעניין זה יש להדגיש **כי ההחלטה על עיכוב ביצוע פסה"ד לא איינה את הזכות לקבלת נסחי הטאבו, אלא רק עיכבה את מימוש הזכות עד להכרעה בערעור.**
4. כפי שהובהר בפנייה, סעי' 13(ב) ל"צו בדבר פרשנות", קובע כי: "תחיקת בטחון המבטלת דין או תחיקת בטחון, אין כוחו של הביטול יפה להשפיע על זכות או על זכות יתר שנרכשה או שנולדה לפי הדין או לפי תחיקת הביטחון המבוטלים או על התחייבות, על חבות או על אחריות שחלו על פיהם".
5. לאור הוראות הצו בדבר פרשנות, לא היה בכוחו של שינוי החקיקה כדי להשפיע על זכותה של מרשתי לקבל את נסחי הטאבו, זכות שקמה כאמור זמן רב לפני מועד השינוי בדין החל.

6. מרשתי הבהירה בפנייתה, כי בית המשפט העליון קבע בפסק דינו, כי אין הוא מביע כל עמדה לגבי טענה זו וביהמ"ש אף הבהיר, כי המניעה להעברת המידע מכוח השינוי בצו **כפופה לטענה זו ומשמעותיה ביחס למקרה קונקרטי זה**.
7. אשר על כן ובשים לב לכך שאין במקרה זה כל מניעה מהותית להעברת המידע, ביקשה מרשתי לקבל את נסחי הטאבו לעיונה.
8. מצ"ב למכתבי זה חלופת המכתבים בין מרשתי ובין סרן אלון פלד מיועמ"ש איו"ש.
9. כפי שניתן להיווכח, **המינהל האזרחי מתבצר בעמדתו שלא למסור את המידע ומסרב לבחון את המשמעות של סעיף 13(ב)2 לצו בדבר פרשנות על זכותה של מרשתי לקבל לעיונה את המידע וזאת למרות ההנחיה הברורה והמפורשת שניתנה בעניין זה בפסק דינו של בית המשפט העליון**.
10. כמי שייצגה את המינהל האזרחי בעניין זה בהליכים בפני ביהמ"ש העליון אבקש לבחון בצורה עניינית את טענות מרשתי ולהורות למינהל האזרחי להעביר את המידע כמבוקש.
11. אודה על קבלת התייחסותך בתוך 14 יום בכדי לייתר את המשך ההליכים המשפטיים בעניין.

בכבוד רב ובב"ח,

עמיר פישר, עו"ד

העתק: עו"ד יהודה ויינשטיין, היועץ המשפטי לממשלה

לוטה: חלופת התכתובות בין הצדדים

נספח י'

תגובת מחלקת בג"צים לקדם עתירה מיום 12.8.14

מדינת ישראל

משרד המשפטים
פרקליטות המדינה

ט"ז אב תשע"ד
12 אוגוסט 2014

אל:

עו"ד עמיר פישר

בראונר, גלפרין, פישר- משרד עורכי דין

רחוב דוד המלך 8

ירושלים

94101

הנדון: פס"ד עת"ם 12-05-32725 ופס"ד עע"ם 6234/13

סימוכין: מכתבך מיום 20 ביולי 2014 שכותרתו קדם עתירה- בקשה לקבלת נסחי טאבו פסגות

1. הנני מאשרת קבלת מכתבך מיום 20.7.14.
2. פנייתך הועברה ליועמ"ש אזור יהודה ושומרון לשם מתן מענה במישרין לפנייתך.

בברכה,

חני אופק, עו"ד,

ממונה על ענייני בג"צים בפרקליטות המדינה

העתק:

מר אלון פלד, לשכה משפטית איז"ש

תצהיר

אני הח"מ, עובדיה ארד, ת.ז. 060403391 לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אם לא אעשה כן אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, מצהיר בזאת כדלקמן:

1. אני עושה תצהירי זה בתמיכה לעתירה בעניין נסחי הטאבו אותם היה על ראש המינהל האזרחי להמציא לעותרת בהתאם לפסק הדין, שניתן ביום 27.6.13 ע"י כבוד השופט יגאל מרזל בביהמ"ש לעניינים מנהליים בירושלים בעת"מ 32725-05-12.
2. מתוקף תפקידי בעמותת רגבים אני מצהיר כי כל העובדות המפורטות בעתירה ידועות לי בידיעתי האישית והן נכונות או על סמך מסמכים שברשותי או שהוצגו לי.
3. כל שאר הטענות הכלולות בעתירה זו נכונות למיטב ידיעתי ומתבססות על ייעוץ משפטי שקיבלתי.

הריני לאשר כי זהו שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי זה אמת.

עובדיה ארד

הריני לאשר בזאת כי ביום _____ התייצב בפני, עו"ד _____, במשרדי שב _____, מר עובדיה ארד, המוכר לי באופן אישי, ולאחר שהוזהרתי כי עליו לומר את האמת וכי אם לא יעשה כן יהא צפוי לעונשים הקבועים בחוק, מסר תצהירו זה וחתם עליו בפני.

עו"ד,